

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 22 SAYI: 123 Eylül-Ekim 2011

“Emperyal Dış Politika”
Yağmadan Pay Kapmak
ya da Yeni İttihat-Terakki Zihniyeti

“Emperyal Dış Politika”:
Alt-Emperyalizmin Yeniden Hortlaması

Ekonomide “Algı Yönetimi” ya da
Beklentilerin Yönlendirilmesi

Parlamenter Demokrasi Maskaralığı
ve Parlamenter Alıklık

Ernesto Che Guevara

Serdar Soyergin
Faruk Açil, Levent Ertümer, Ziya Erdönmez

“Keçiler” ve “Tornavida”

Ulusal Sorunlarda
Kapitalist Maliyet Hesabı

AKP’nin Son Üç Yılında
50 “Türk Büyüğü”

- Ahmet Davutoğlu'nun "akademik vizyonu"yla, Recep Tayyip Erdoğan'ın sovlarıyla sahneye konulan yeni dış politika söylemleri üzerine bir değerlendirme. 3
- “EMPERYAL DIŞ POLİTİKA”
YAĞMADAN PAY KAPMAK YA DA
YENİ İTTİHAT-TERAKKİ ZİHNİYETİ
- AKP'nin yeni dış politika söylemlerinden yola çıkılarak yapılan yeni "alt-emperyalizm" yaklaşımını üzerine. 8
- “EMPERYAL DIŞ POLİTİKA”:
ALT-EMPERYALİZMİN
YENİDEN HORTLAMASI
- Nazi Almanyası'nın Propaganda Bakanı Göbbels'in "yalan söyleyin, mutlaka inanan çıkacaktır" sözlerinde gerçekliğini bulan CIA'nın "algı yönetimi"nin ekonomideki kullanımı üzerine bir değerlendirme. 11
- EKONOMİDE
“ALGI YÖNETİMİ” YA DA
BEKLENTİLERİN
YÖNLENDİRİLMESİ
- Son on yılda TBMM'deki mutlak çoğunluğuyla "ileri demokrasi" uygulayan AKP'nin Kanun Hükmünde Kararname'lerle ülkeyi yönetmesinin ortaya çıkardığı parlamenter maskaralıklar üzerine. 16
- PARLAMENTER DEMOKRASİ
MASKARALIĞI VE
PARLAMENTER ALIKLIK
- 8 Ekim 1968/Bolivya 19
- ERNESTO
CHE
GUEVARA
- Anılan, mücadelelerimizde yaşamaya devam edecektir. 21
- SERDAR SOYERGİN
FARUK AÇIL
LEVENT ERTÜMER
ZİYA DÖNMEZ
- Cumhurbaşkanı A. Gül'ün Almanya "ziyareti" sırasında ortaya attığı Muhsin Yazıcıoğlu'nun ölümü üzerine başlatılan "Tornavida Operasyonu" üzerine. 23
- “KEÇİLER” VE
“TORNAVİDA”
- Anlı ve namlı bir üniversite rektörünün "terör"ün "maliyet hesabı" üzerine bir değerlendirme. 26
- ULUSAL SORUNLARDA
KAPİTALİST
MALİYET HESABI
- AKP iktidarı koşullarında gittikçe semirerek "yerli" şirketlerin son üç yıllık sıralaması. 29
- AKP'İN SON ÜÇ YILINDA
50 “TÜRK BÜYÜĞÜ”

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU: Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

“Emperyal Dış Politika” Yağmadan Pay Kaptırma ya da Yeni İttihat-Terakki Zihniyeti

“Türkiye, Ortadoğu coğrafyasında barışın hakim kılınması için her türlü çabayı sarfetmeye hazırdır. Bu bağlamda Arap-İsrail ihtilafının çözüme kavuşturulması, **Filistin** devletinin tanınması, Filistinliler arası iç uzlaşmanın sağlanması, Gazze halkının maruz kaldığı gayri hukuki ablukanın kaldırılması için bundan böyle de aktif tutum izlemeye devam edecektir...

Türkiye olarak biz, gerek **Suriye**'de gerek diğer ülkelerde, halkların demokratik taleplerini desteklemeye ve rejimleri bu yönde adımlar atmaya teşvik etmeye devam edeceğiz. Uluslararası toplumun da bu doğrultuda hareket etmesini bekliyoruz...

Libya, Libyalıların. Libya'nın zenginlikleri Libyalılara aittir...

Rum yönetiminin sadece Ada'da değil, tüm bölgede gerginliğe neden olabilecek bu girişimlerinin durdurulması yönünde etkin çaba sarf etmeleridir. Aksi taktirde biz de gereğini yapacağız.

Azerbaycan topraklarının yıllardır süren haksız işgali artık sona ermelidir. Yukarı Karabağ sorununun bu şekilde çözümsüz kalması kabul edilemez, uluslararası sorunlar kangren haline gelmeden çözümler bulunması, hepimizin siyasi ve ahlaki sorumluluğudur.

Aynı şekilde, **Keşmir** ve şu anda adını saymadığım pek çok dondurulmuş ihtilafın barışçıl çözümü için daha ciddi çaba gösterilmelidir.

Öte yandan, **Balkanlar**'da barış ve istikrarın yolu **Kosova**'nın tanınmasından geçmektedir.

Bu yıl ev sahipliği yaptığımız 'BM En Az Gelişmiş Ülkeler 4'üncü Konferansı'nda kabul edilen İstanbul Eylem Planı'nın takibi konusunda da kararlıyız...

En Az Gelişmiş Ülkelere yönelik olarak açıkladığımız ekonomik ve teknik işbirliği paketinin en kısa zamanda hayata geçirilmesine yönelik çalışmalarımız devam etmektedir.

Ticaretten eğitime, tarımdan enerjiye kadar pek çok alanı kapsayan bu paket dâhilinde bu ülkelere yılda 200 milyon dolar tutarında yardım yapmayı planlıyoruz.

Bu ülkelerdeki doğrudan yatırımlarımızı 2015'te 5 milyar, 2020 yılında ise 12 milyar dolara yükseltmeyi öngörüyoruz.” (Recep Tayyip Erdoğan'ın Birleşmiş Milletler Konuşması, 22 Eylül 2011)

“Nedir bu Güvenlik Konseyi'ndeki kalıcı üyelerin olayı? Bu kaldırılmadı. Dünya bu beş ülkenin kölesi durumunda.” (Recep Tayyip Erdoğan, *Time*, 27 Eylül 2011.)

Tayyip Erdoğan'ın söyleminde ifadesini bulan ve “teorisyen”liğini Ahmet Davutoğlu'nun yaptığı yeni dış politika, en yalın ifadeyle, Türkiye Cumhuriyeti'nin “yurtta sulh, cihanda sulh” sözlerinde simgelenen 80 yıllık dış politikasından kesin ve mutlak bir ayrılımayı ifade etmektedir.

Bu dış politika, tüccar zihniyetini içselleştirmiş ve işbirlikçi-ticaret burjuvazisinin ideoloğuna soyunmuş “yandaş” küçük-

burjuvalara göre, Türkiye'nin “bölgesinde hak ettiği yeri” almasına yönelik “emperyal” bir dış politikadır. Bu politika, TÜSİAD yazınında “bölgesel güç” olarak ve “teorisyen” Ahmet Davutoğlu'nun “pro-aktif” söylemiyle icra edilmektedir.

Bu politikanın temel “argümanı”, Ortadoğu'nun Amerikan emperyalizmi tarafından yeniden “dizayn” edildiği ve bu temelde yeni bir Ortadoğu oluşturulduğu tezidir.

Bu teze dayanan dış politika (“emperyal dış politika”), 1990’ların ünlü “Yeni Dünya Düzeni” söyleminin yeni bir versiyonu olan “Yeni Ortadoğu Düzeni”nde yer alma, pay kapma ve rol çalma olarak Tayyip Erdoğan ve mehteran takımının (içerde Kanun Hükümünde Kararname ile işler yürütüldüğünden) neredeyse tüm icraatını oluşturmaktadır.

Bu dış politikaya karşı çıkanların “yurtta harp, cihanda harp” olarak tanımladıkları bu “emperyal” dış politika, “insani” nedenlerle Gazze sorununun sahiplenilmesiyle başlamıştır (“ünlü” “one minute” olayı). Ardından İsrail karşıtlığı ekseninde genişletilmiş, “Arap Baharı” olaylarıyla “pro-aktif” hale dönüştürülmüştür. Özellikle “NATO’nun Libya’da ne işi var”la başlayan ve ardından emperyalizmin Libya müdahalesinde “pro-aktif” rol alınmasıyla süren gelişmeler, AKP’nin “emperyal dış politikası” için uygun bir ortam yaratmıştır.

Elbette bir politikanın uygulanması için “uygun ortam”ın varlığından söz etmek, o politikanın gerçekçiliğinden ve gerçekleştirilebilirliğinden söz etmekle özdeş değildir. Bu durumu doğru olarak anlayabilmek için, her şeyden önce bu “uygun ortamın” ne olduğunun ve bu dış politikanın iç dinamiklerinin neler olduğunun doğru saptanması gerekir.

Tüccar zihniyetinin ideoloğluğuna sounmuş “yandaş” küçük-burjuvalara göre, Amerikan emperyalizmi Ortadoğu’yu yeniden “dizayn” etmektedir. “Medyatik” söylemle, Ortadoğu’da “kartlar yeniden dağıtılmaktadır”. Böyle bir “ortam”da, Türkiye, “pro-aktif” davranmalı, ön almalıdır. Bunun yolu da, Amerikan emperyalizmiyle özdeşleşmekten, onun çıkarlarının çerçevesinde Türkiye’nin çıkarlarını “realize etmek”ten geçmektedir. Bunun için “tarihsel” bir temel de mevcuttur. Bu “tarihsel temel”, “Kemalist-ulusalcı”ların sistematik olarak reddettikleri “Osmanlı mirası”ndan başka bir şey değildir. Yapılması gereken tek şey de, bu “tarihsel temel” çerçevesinde (“Osmanlı mirası”) Ortadoğu’da Amerikan emperyalizminin yeni “dizayn” çalışmalarında “pro-aktif” davranmaktır.

Bir başka söylemle ifade edersek, bu ideologlara göre, Ortadoğu, emperyalist ülkeler tarafından yeniden paylaşılmaktadır. Türkiye’nin “derin vizyon” sahibi iktidan bu

yeni paylaşım “masasına” oturarak kendine düşen ve “tarihsel olarak hakkı” olan payı almalıdır. Bu payı alabilmek için, bir taraftan “dünyanın tek süper gücü” Amerikan emperyalizmiyle “iyi ve sıcak” ilişkiler geliştirilip Amerikan emperyalizminin stratejik “konsepti” içselleştirilirken, yani Türkiye’nin “stratejik konsepti” haline getirilirken (ve bu “stratejik konseptin gerekleri” yapılırken), diğer yandan yoğun bir “medya” kampanyasıyla Ortadoğu halklarının “kalpleri” feth edilmelidir.

Bu tüccar zihniyetinin ideolojik söylemi, çoğu kez sol-marksist terminolojiden alınma sahte sözlerle meşrulaştınlmaya çalışılmaktadır.

Burada ilk saptanması gereken olgu, bu tüccar-ideologların temel “argümanı” olan, Ortadoğu’nun Amerikan emperyalizmi tarafından yeniden “dizayn” edilmesinin ne ölçüde Ortadoğu’nun emperyalist ülkeler arasında yeniden paylaşımı anlamına geldiğinin saptanmasıdır.

Emperyalist ülkeler tarafından dünyanın (ya da Ortadoğu’nun) yeniden paylaşımı sorunu, emperyalist ülkeler arasındaki eşitsiz gelişime uygun olarak dünya pazarlarının yeniden paylaşımı demektir. Böyle bir paylaşım, kaçınılmaz olarak emperyalist ülkeler arasında paylaşım savaşlarına yol açar. Bu nedenle bugüne kadar iki büyük emperyalistler arası paylaşım savaşı gerçekleşmiştir.

Dünyanın emperyalist ülkeler tarafından (toprak olarak) yeniden paylaşımı için yapılan savaşlar döneminde ve sürecinde, emperyalist olmayan kimi ülkeler (örneğin İspanya ve Portekiz) emperyalist ülkeler gibi sömürgelere sahip olabilmislerdir. Osmanlı İmparatorluğu gibi yan-sömürge “emperyal ülkeler”, bu paylaşım savaşı süreçlerinde “eski görkemli günlerini” yeniden kazanabilmek, eski “emperyal” toprakları ele geçirebilmek amacıyla emperyalist ittifakların birisinde yer almaya çalışmışlardır. Çarlık Rusyası’nın, Avusturya-Macaristan ve Osmanlı İmparatorluğu’nun I. Yeniden Paylaşım Savaşı’nda yer alış nedeni bu temelde gerçekleşmiştir. İttihat-Terakki ve Enver Paşa, Almanya’nın olası zaferi varsayımına dayanarak I. Yeniden Paylaşım Savaşı’nda “İtilaf Güçleri” safında yer alırken, tek amaçları, Osmanlı İmparatorluğu’nun son elli yılda kaybettiği toprakları (özellikle Balkanlar ve

Mısır) geri almak olmuştur.

Bugün AKP'nin "emperyal dış politika"sı, "yeni Osmanlı vizyonu", tümüyle I. Yeniden Paylaşım Savaşı sürecinde İttihat-Terakki'nin izlediği dış politikanın basit bir kopyasıdır. Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, "Ortadoğu'nun yeniden paylaşımı" varsayımına dayanan bu politika, bu paylaşımında etkin gücün, yani Amerikan emperyalizminin safında yer alarak "eski imparatorluk toprakları" üzerinde egemen olmayı amaçlar. "Osmanlı kafası"yla ve tefeci-tüccar zihniyetiyle biçimlendirilen bu politika, ticaret ve müteahhitlik (özellikle de küçük ve orta ölçekli konut inşaatı) hizmetleriyle ekonomik bir temele oturtulmaya çalışılmaktadır.

Oysa Amerikan emperyalizminin öncülüğünde gerçekleştirilen "Yeni Ortadoğu", *bir bütün olarak* emperyalizmin pazarlarını genişletmeye yöneliktir. Bu nedenle emperyalist ülkeler arasında uzlaşmaz bir çelişki ve çatışmaya dayanmamaktadır. Dolayısıyla emperyalist ülkeler arasında yeniden paylaşım "savaşı" benzeri sonuçlar doğuran bir çatışma da söz konusu değildir. "Yeni Ortadoğu" konusunda tüm emperyalist ülkeler "*consensus*" içindedir.

Herşeyden önce bu pazarların emperyalist dünya pazarına "eklemlenmesi" için, bir yandan iç ticaret geliştirilirken, diğer yandan iç pazarın yatay genişletilmesi için altyapı yatırımlarının yapılması gerekmektedir. Bu altyapı yatırımları, her ne kadar "müteahhitlik hizmetleri"ni içerse de, asıl olarak sermaye yatırımları niteliğindedir. Oysa emperyalizme bağımlı Türkiye'nin böylesi altyapı yatırımları için gerekli "iç" ya da "yerli" sermaye birikimi mevcut değildir. Bu nedenle, bu "Yeni Ortadoğu"da taşeronluk dışında hiçbir ekonomik işleve de sahip olamaz.

Düne kadar "Arap Devrimi" denilen, bugün "Arap Baharı"* adı verilen gelişmelerin özü, sözcüğün tam anlamıyla II. Yeniden Paylaşım Savaşı sonrasında ortaya çıkan güç dengesinde Ortadoğu'da, özellikle Arap ülkelerinde ortaya çıkan küçük-burjuva devrimci-milliyetçi iktidarların (Baas iktidarlarının) tasfiye edilmesidir.

Baas iktidarları, "Soğuk Savaş" sürecin-

de, yani "sosyalist blok"un dünyanın 1/3'ünü kapsadığı bir süreçte, küçük-burjuva askersivil aydınlarının pan-Arap milliyetçiliği temelinde anti-emperyalist iktidarları olmuştur. 1956'da Mısır'da Nasır'ın iktidara gelişiyle başlayan Baas iktidarı, giderek Irak ve Suriye'yi kapsamış ve Ortadoğu'daki tüm gelişmelerin belirleyicisi haline gelmiştir.

Sovyetler Birliği'nin etkin desteğiyle varolan Baas iktidarları, Sovyetler Birliği'nin dağıtılmışlığı koşullarında ("sosyalist blok" ülkelerinde olduğu gibi) varlıklarını sürdürmelerini sağlayan bu temeli yitirmişlerdir. Mısır'da Enver Sedat'la başlayıp Hüsnü Mübarek'le devam eden "değişim" süreci (Baas iktidarlarının tasfiye edilme süreci), İran'daki "İslam devrimi" nedeniyle kesintiye uğramıştır. Saddam'ın Irak'ının İran "İslam devrimi"ni yıkmaya yönelik on yıllık savaşı, Mısır'daki "değişim" in yeni bir halkası olmuştur. 1990'ların sonuna doğru Suriye'deki Baas iktidarına Türkiye tarafından (PKK olayı nedeniyle) yapılan "balans ayarı"yla Ortadoğu'daki "değişim" sürecinin *dış politika tarafı* büyük ölçüde tamamlanmıştır. Diğer ifadeyle, 2000'li yıllara girildiğinde Baas iktidarları Ortadoğu "denklemini" içindeki ağırlıklarını yitirmişlerdir.

Bu tarihten itibaren temel sorun, Baas iktidarlarının bulunduğu ve etki alanı içinde olan ülkelerin *emperyalist dünya pazarına* "entegre" edilmesi sorunu haline gelmiştir. Bunun yolu ise, Baas iktidarları döneminde yukarıdan aşağıya, devlet olanaklarıyla yaratılmış ve palazlanmış "milli" burjuvaların işbirlikçi burjuvalar haline dönüştürülmesinden ya da tasfiye edilmesinden geçmektedir. Böylece Baas iktidarlarının bulunduğu ülkelerin iç pazarlarının, olabilecek en geniş ölçekte emperyalizmin pazarları haline getirilmesi gündemin ilk maddesi haline gelmiştir.

Her dönemde olduğu gibi, emperyalizmin 2000'li yıllardaki temel gereksinmesi, aşırı-üretim krizlerine karşı yeni pazarlar bulmak ya da varolan pazarları (yatay ve dikey olarak) genişletmektir. Bu bağlamda, Ortadoğu "denklemini"nde etkin bir unsur olmaktan çıkmış olan Baas iktidarlarının tasfiye edilmesi, doğrudan bu ülkelerin emperyalizmin pazarı haline getirilmesi demektir.

Bu yeni pazarın en temel özelliği ise, doğrudan emperyalist metaların açık paza-

* "Arap Baharı" söylemi, tümüyle sosyalist blokun yıkılmasının başlangıcı olarak kabul edilen 1968 Prag ayaklanmasına yapılan bir göndermedir. 1968'deki Prag ayaklanması, emperyalist "medya"da "Prag Baharı" olarak lanse edilmiştir.

n olmalıdır. Bu da, “yerli”-işbirlikçi sanayi burjuvazisinin yerine “yerli”-işbirlikçi *ticaret burjuvazisinin* egemenliğinin sağlanması demektir.

Yapılması gereken çok açıktır: Baas iktidarları döneminde yaratılmış ve iç pazara egemen olmuş eski “milli” burjuvazinin iktidardan uzaklaştırılması ve yerlerine yeni bir işbirlikçi ticaret burjuvazisinin geçirilmesi.

Bu yeni işbirlikçi-ticaret burjuvazisinin özelliği, “ithalatın liberalizasyonu” temelinde emperyalist ülke mallarının iç pazarda dağıtımını yapmaktır. Böylece işbirlikçi-ticaret burjuvazisine dayanan bir pazar genişletilmesi söz konusu olabilecektir. Bu da, bu ülkelerde tüketimin artmasına yol açarak “nispi” bir refah ortamının yaratılmasını sağlayacaktır. Baas iktidarları döneminde kitlelerin “ertelenmiş talepleri”, bu yolla emperyalist mallara olan talep haline dönüştürülecektir.

Sözcüğün marksist-leninist anlamında, Ortadoğu’da pazarların emperyalist ülkeler tarafından *yeniden paylaşımı* söz konusu değildir. Söz konusu olan şey, Baas iktidarları döneminde emperyalist dünya pazarının kısmen dışına çıkmış olan iç pazarın yeniden emperyalist pazar haline getirilmesidir.

Bu nedenle, AKP’nin “pro-aktif” dış politikasının temel “argümanı” tümüyle yanlış bir varsayım dayandığından, “emperyal dış politika”sı da temelsiz ve dayanaksızdır.

Burada bu “emperyal dış politika”nın temelsiz ve dayanaksız olması yanında, bunun ne kadar “ahlaki ve insani” olduğu da tartışma konusu yapılmaktadır. Genellikle “hümanist” küçük-burjuva aydınlarının öne çıkardığı bu “ahlaki ve insani” boyut, emperyalizmin bir “dış politika seçeneği” olarak kabul edilmesine dayanmaktadır. Oysa emperyalizm, finans-kapitalin bir “dış politika seçeneği” değil, doğrudan doğruya tekelci kapitalizmin zorunluluğu ve gereğidir.*

Gerçeklikte, “ahlaki ve insani” eleştirici-

* Lenin, *Emperyalizm* kitabında şöyle yazar: “Narodniklerin, 1894-1895 yılları arasındaki Rus marksistleri için çizdikleri karikatüre benzeyen bir şey var burada. Onlar da, marksistler, kapitalizme Rusya’da kaçınılmaz bir olgu ve ilerleyici bir etmen olarak bakıyorlarsa, bir meyhane açmalı ve kapitalizmi yerleştirmeye çalışmalıydılar! diyorlardı.” (s. 99)

lerin hedefi, AKP’nin “emperyal dış politikası”nın ülke içinde yarattığı yanılsamalar ve “emperyalist” hayaller olmalıdır. Bu yanılsamaların açığa çıkartılması ve yaratılan hayallerin bertaraf edilmesi için yapılması gereken ise, emperyalizmin taşeronluğuna soyunmaktan öte, Anadolu tefeci-tüccar sermayesinin açgözlülüğü ve yeni dış pazarlara olan gereksinmesidir. “Türklük gurur ve şerefi, İslam ahlak ve fazileti”, bu açgözlülüğün ve gereksinmenin ideolojik sloganıdır. “Emperyal dış politika”nın “medya”daki ideologları da bu açgözlülüğün ve gereksinmenin sözcülüğünü yapmaktadırlar.

Tefeci-tüccar sermayesinin iktidar olma ve bu iktidar aracılığıyla büyüme, tekelleşme özleminin uzun bir geçmişi bulunmaktadır. Erbakan’ın MNP’siyle başlayan siyasal “tercihleri”, zaman zaman yön değiştirse de, AKP’nin oluşumuyla birlikte gerçeklik haline gelmiştir. Tüm küçük ve orta sermaye kesimlerini birleştiren ve çıkarlarını savunan AKP, tefeci-tüccar zihniyetini bu kesimler üzerinde egemen hale getirmiştir. Demirel’in Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığı günlerinde söylediği “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne kadar büyük Türk dünyası” sözlerinde ifadesini bulan “büyük pazar” özlemi, bugün AKP’nin “emperyal dış politikası”nın temeli haline getirilmiştir.

Türki Cumhuriyetler’de yaşanan “hüsran”, varolan Arap pazarlarına bisküvi vs. ihracatına dayanan dış ticaret, bu kesimlerin büyüme ve tekelleşme sorunlarına çözüm getirememiştir. 2000’li yıllarda tüketici kredileriyle, kredi kartlarıyla iç pazarda yaratılan taleple belli ölçülerde bu kesimlerin büyümesine yol açılmışsa da, iç pazarın ithal mallarına dayanan özelliği nedeniyle daha fazla genişlemeleri olanaklı olmamıştır. “İhracata yönelik sanayileşme” söylemiyle dış pazarlara yöneltilen bu küçük ve orta sermaye kesimleri, tüm gelişimlerini ve büyümelerini dış pazarlara bağlamışlardır. İşte AKP’nin “emperyal dış politikası”, bu dış pazarlara umudunu bağlamış tefeci-tüccar sermayesinin çıkarlarının “realize” edilmesini amaçlamaktadır. Tek farkla ki, burada öne geçen kesim, inşaat sektörü ve müteahhlik hizmetleridir.

Ancak bu “emperyal dış politika”nın hedef kitlesi, son yirmi yılda kırlardan kentlere göç etmiş nüfus (kimi “sol” söylemle ifade edersek “kent yoksulları”) ve gelirinden

daha fazlasını tüketen kent küçük-burjuvazisidir. Bu kitle, “emperyal dış politika”nın yaratacağı yeni kazanç kaynaklarıyla durumlarının daha iyi olacağı umutlarıyla yayılcı ve sömürgeci zihniyetin payandası haline getirilmektedir. “Arap Baharı” üzerinden yürütülen propagandayla, özel olarak da Recep Tayyip Erdoğan’ın Arap halkı arasındaki “nüfuz ve itibarının” ne denli yüksek olduğu propagandasıyla, Arap ülkelerinin sahip olduğu “petrol zenginliğinden” bu politika yoluyla pay kapılacağı umudu yaratılmaktadır.

Tarihte tüm emperyal ve yağmacı politikaların yaptığı gibi, her şeyden önce ülke içinde bu politikaların destekleyicisi bir kitle yaratılmaktadır. Bunun yanında ve paralelinde, emperyalist ideologlar tarafından ülkenin “en önemli ihraç ürünü” olduğu ilan edilen ordu (TSK) yeniden “dizayn” edilerek, bu yayılcı ve yağmacı dış politikanın mutlak gücü haline getirilmiştir.

Tüm bu propagandif faaliyetlere ve yaratılmak istenen sonuçlara rağmen en tehlikeli gelişme, geniş halk kitlelerinin kendi refah düzeylerini yükseltmenin yolunun başka ülkeleri işgal etmekten ve sömürmekten geçtiği zihniyetine sahip olmasıdır. Bu gelişme, Turgut Özal’ın 1991 yılındaki “I. Körfez Savaşı” öngününde dile getirdiği “bir koyup üç almak”tan çok daha etkin ve kalıcı sonuçlar doğuracak niteliktedir.

Öte yandan “emperyal dış politika”nın pratik sonuçları (örneğin Suriye’nin işgali) büyük bir şovenizm dalgasına yol açacaksa da, “ekonomik çıkarıcılık” çok daha büyük

bir toplumsal tahribata neden olacaktır.

AKP’nin Recep Tayyip Erdoğan’ın şovlarıyla sürdürdüğü “emperyal dış politika”, gerçek gerçeklikte Amerikan emperyalizminin taşeronluğundan öteye geçmeyecek olması orta ve uzun dönemde büyük bir düş kırıklığına ve hüsrana yol açacak olsa da, yükselen şovenizmin ve “ekonomik çıkarıcılık”ın yarattığı tahribat kolayca bertaraf edilemeyecektir.

AKP, “hayaldi gerçek oldu”ya alıştırılmış bir seçmen tabanına sahiptir. Bu seçmen tabanı, Anadolu’nun en gerici bölgelerinde ve büyük kentlerin “varoş”larında bulunmaktadır. Bu nedenle, “emperyal dış politika”nın gerçeklikle ilgisinin olmaması AKP’nin seçmen tabanı açısından hiçbir değere sahip değildir. Öte yandan TSK’nın bu “emperyal dış politika”nın aracı haline getirilmiş olması, I. Yeniden Paylaşım Savaşı’na eski Osmanlı topraklarını geri almak umuduyla giren İttihat-Terakki’den çok daha uygun bir zemin oluşturmaktadır.

Şüphesiz tarih, düz bir çizgi izlemez, ama kendi yolunda ilerler. Nasıl ki, emperyalist dönemin başlarında İttihat-Terakki’nin dış politikası hüsrana ve maceraya dönüşmüşse, aynı politikanın yeni versiyonu da günümüzün emperyalist dünya sistemi içinde aynı sonuçlara mahkumdur. Ancak devrimciler, yurtseverler, ilerici ve demokrat insanlar, tarihin kendi kendine akıp gitmesini izlemekle yetinemezler. Asıl olan tarihin nesnel yasalarının bilinciyle tarihin seyrini değiştirmektir.

“Emperyal Dış Politika”: Alt-Emperyalizmin Yeniden Hortlaması

AKP'nin “emperyal dış politika”sının “sol” yorumlarından birisi, hiç şüphesiz “*alt-emperyalizm*” kavramına dayanmaktadır.

“Alt-emperyalizm” kavramı, emperyalizmin dünya çapında teşhir ve tecrit edildiği, anti-emperyalist direniş ve savaşların yükseldiği bir dönemde, emperyalizmin “çirkin” yüzünü gizlemenin bir aracı olarak ortaya çıkmıştır. Kavramın ana içeriği, kendi çıkarlarını korumak için emperyalizmin doğrudan müdahalesinin yarattığı tepkileri pasifize etmek amacıyla, bu işlevlerin bazı geri-bıraktırlmış ülkelere aktarılmasıdır. Günümüzün “popüler” sözcükleriyle, “alt-emperyalizm”, emperyalist ülkelerin kendi çıkarlarını korumak amacıyla bazı iri geri-bıraktırlmış ülkeleri taşeron olarak kullanmasıdır.

1970'li yıllarda dünya sol hareketi içinde tartışılan “alt-emperyalizm” teorisi, gerçeklikte, *Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*'de açık biçimde ifade edildiği gibi, “emperyalizmin tek tek ülkelerde ortalıktan çekilmesinin, varlığını gizlemesinin bölgesel olarak genişletilmiş şeklidir”.*

* 1975 yılında yayınlanan “*Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*”de “*Emperyalizmin Yeni Baskı, Sızma ve Kontrol Yöntemleri*” başlığı altında şunlar yazılıdır:

“Kapitalizmin sürekli ve genel bunalımının III. döneminde ortaya çıkan geri-bıraktırlmış ülkelerle ilgili (reformizmin sosyal tabanının değişmesinin yanı sıra) diğer bir olgu da, bir ülkenin belli bir bölgede emperyalizm adına ekonomik sızma, denetim ve müdahale görevini yüklenmesidir. Bu üçlü amaç, bazen Brezilya gibi tek bir ülke ile gerçekleştirilebileceği gibi, çeşitli ülkeler arasında da bölünebilir. Örneğin, 1970'li yıllarda Ortadoğu'da ekonomik sızma aracı Türkiye iken, denetim ve müdahale aracı İran'dı.

Ancak bugün AKP'nin yürüttüğü dış politikayla birlikte yeniden anımsanan bu eski tartışmalar ve teoriler, emperyalist ülkeler açısından “stratejik bir tercih” olmaktan çok, Türkiye gibi bir ülkenin kendi çabasıyla “alt-emperyalist” bir ülke olup olamayacağı noktasında toplaşmaktadır. Dolayısıyla “alt-emperyalizm”, Amerikan emperyalizminin, kendi çıkarlarını korumak amacıyla geri-bıraktırlmış bir ülkenin “emperyal bir ülke” haline dönüşmesine olanak tanıyıp tanımayacağı tartışılmaktadır. Bu tartışmada, özellikle Libya müdahalesi sırasında Türkiye ile Fransa arasında ortaya çıkan “çatışma ve rekabet” çıkış noktası olarak ele alınmaktadır.

Buna göre, Türkiye, Amerikan emperyalizmi tarafından “bölgesel güç” olarak öne çıkartılmakta ve bu yolla diğer emperyalist ülkelerin bölgeye (Ortadoğu) girmesini ve pay almasını önlemeye çalışmaktadır. Doğal olarak diğer emperyalist ülkelerin alabileceği payın bir bölümünün “alt-emperyalist” ülkeye, yani Türkiye'ye verileceği sanılmaktadır.

Oysa “alt-emperyalizm” kavramı, görelî bir kavramdır. Ne doğrudan emperyalizmi,

Bazen ‘alt-emperyalizm’ olarak da adlandırılan bu olgu temelinde gizli işgalin bölgesel uygulanması yatar. Emperyalizmin tek tek ülkelerde ortalıktan çekilmesinin, varlığını gizlemesinin bölgesel olarak genişletilmiş şeklidir.

Ne var ki, ‘alt-emperyalizm’ olgusu, süreç içersinde gelişmemiş, tersine şiddetlenen ekonomik buhran ve İran ile Brezilya'daki gelişmelerle dumura uğramıştır. Dolayısıyla bu olgu, artık emperyalizm için bir ideal olarak vardır.”

ne de büyük emperyalist güçlerin altındaki “emperyal” bir gücü tanımlar. *Türkiye Devriminin Acil Sorunları-I*'de ifade edildiği gibi, Amerikan emperyalizminin *bölgesel düzeyde* uyguladığı bir sömürge ilişkisi biçiminden başka bir şey değildir.

Latin-Amerika'da göreceli olarak daha büyük bir ekonomiye sahip olan Brezilya, Amerikan tekellerinin diğer Latin-Amerika ülkelerine doğrudan yatırım yapmasının bir aracı olmuştur. Bu olgunun temelinde, Brezilya'nın orta ve hafif sanayisi ile finans sektörünün tümüyle Amerikan tekellerinin ve finans kuruluşlarının bir “filyali” durumunda olmasıdır. Emperyalist ekonomistlerin “*Joint Venture*” (Ortak Girişim) adını verdikleri yeni-sömürgecilik yöntemleriyle oluşturulmuş “yerli” (Brezilyalı) şirketler, Brezilya bayrağı altında diğer Latin-Amerika ülkelere yatırım yapmaya yöneltilmişlerdir. Amerikan emperyalizminin simgesi konumundaki Amerikan tekelleri, Brezilyalı işbirlikçi-tekelci sanayi burjuvazisi aracılığıyla diğer ülkelere yatırım yaparken, aynı zamanda kendilerine yönelik anti-emperyalist tepkileri de pasifize etmeyi amaçlamışlardır.

Yine 1970'li yıllarda Şah Rıza Pehlevi'nin İran'ı, bölgesel askeri güç olarak varedilmiş ve Irak'taki Baas iktidarına karşı kullanılmıştır. 1970'lerdeki Barzani ayaklanmaları doğrudan İran tarafından yönlendirilirken, Baas iktidarının Körfez ülkeleri üzerindeki baskısına karşı bir “savunma şemsiyesi” oluşturmuştur.

Aynı dönemde Türkiye ve Enver Sedat'ın Mısır'ı “bölgesel ekonomik sızma aracı” olarak devreye sokulmaya çalışılmıştır.

İşte Amerikan emperyalizminin dünya çapında gerilediği ve anti-emperyalist tepkilerin yoğunlaştığı bir dönemde (Vietnam Savaşı süreci) bazı geri-bıraktırılmış ülkeleri anti-emperyalist tepkileri pasifize etmek amacıyla kullanmaya çalışması olgusu, yeni bir “stratejik konsept” olarak kabul edildiği ölçüde “alt-emperyalizm”den söz edilmeye başlanılmıştır.

Ancak gelişen olaylar (İran'da “İslam devrimi”, Mısır'da Enver Sedat'ın öldürülmesi, Brezilya ve Türkiye'nin şiddetli biçimde etkilendiği dünya borç krizi) bu uygulamanın sürdürülmesini olanaksız kılmıştır. Dolayısıyla “alt-emperyalizm” olarak adlandırılan olguları “stratejik” bir yönelimin yansılarını olmaktan çıkarmıştır.

Bugün Türkiye'nin “emperyal dış politikası”, soldan devşirilmiş söylem ve kavramlarla “alt-emperyalist” bir ülke olmaya yönelik bir girişim olarak sunulmaktadır.

Bu sunum, doğrudan Amerikan emperyalizminin böyle bir girişime “yeşil ışık” yaktığı varsayımına dayandırılmaktadır. Bu dayanak da, “Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projesi”yle gerekçelendirilmektedir.

Açıktır ki, 1970'li yıllarda olduğu gibi bugün de, Amerikan emperyalizmi, Afganistan ve Irak işgalleriyle yıpranmış ve “globalizm” söylemiyle gizlediği “çirkin” yüzü açığa çıkmıştır.

Oysa 1990'larda sol küçük-burjuva aydınları “globalizm” söylemiyle “emperyalizm”in ortadan kalktığına, yeni bir “tarihsel sürece” girildiğine (Negri'nin “İmparatorluk” kitabıyla) inandırılmıştı. Irak ve Afganistan işgalleri bu durumu ortadan kaldırmıştır.

Obama'nın başkan seçilmesiyle birlikte, Amerikan emperyalizmi “imaj” değiştirme yönüne yönelmiş, Afganistan ve Irak işgallerinin yaratmış olduğu “kötü imajı” silmeye çalışmıştır.

Libya müdahalesinde görüldüğü gibi, başlangıçta Amerikan emperyalizmi müdahalenin dışında kalmaya çalışmış ve Fransız emperyalizminin öncü rol oynamasına izin vermiştir. Türkiye'deki “yandaş” ideologların devreye girdikleri yer de burasıdır.

Bu ideologlar, Amerikan emperyalizminin “imaj” değiştirme girişimlerini Ortadoğu'dan elini-eteğini çekme olarak yorumlamışlardır. Böylece Amerikan emperyalizminin doğrudan askeri müdahalede bulunmak yerine bir başka ülke aracılığıyla bu müdahalenin yapılmasını sağlamaya çalıştığı sonucuna ulaşmışlardır. Bu da bulunmaz “fırsat” olarak “algı”lanmıştır. Öyle ki, bu “algı”yla (ve elbette A. Davutoğlu'nun “derin teorik vizyonu”yla) Libya olayında Fransız emperyalizmiyle “aşık atma”ya kalkışılmıştır.

Şimdi bu “aşık atma”, Suriye'ye karşı Amerikan emperyalizmi adına askeri müdahalede bulunma noktasına kadar ulaşmıştır. Eğer Türkiye, Amerikan emperyalizminin icazeti ve onayı ile Suriye'ye karşı yürüttüğü “politikaları”nda başarılı olursa, Amerikan emperyalizminin Suriye'den (ve belki başka Arap ülkelerinden) “aslan payı”nı Türkiye'ye vereceği varsayılmaktadır. Böylece Suriye'yi “ele geçiren” ve Suriye'nin

ekonomik kaynaklarından “aslan payı”nı alan Türkiye daha da büyüyecek ve güçlenecektir. Bu da “bölgesel güç” olarak daha başka ülkelere müdahalede Amerikan emperyalizminin daha fazla “yol vermesine” yol açacaktır!

Burada Amerikan emperyalizminin “stratejik” bir yönelimi ya da “alt-emperyalizm stratejisi” hiçbir biçimde söz konusu değildir. Söz konusu olan, bir ülkenin (Türkiye)

kendi kendine “gelin-güvey” olması, kendi kendine “durumdan vazife çıkarması”dır. “Krizleri fırsata dönüştürme” meraklısı bir iktidar ve işdünyasının olduğu bir ülkede, böylesi “durumlar” da çok kolaylıkla taraf-tar bulmaktadır.

Bugün AKP’nin “emperyal dış politika”sına, “pro-aktif” söylemine bakarak, bir “alt-emperyalizm” olgusundan söz etmek saçmalıktan öte, tam anlamıyla budalalıktır.

Ekonomide “Algı Yönetimi” ya da Beklentilerin Yönlendirilmesi

Emperyalist ideologların ve ekonomistlerin inancına göre, emperyalizme karşı gösterilen tepkilerin ve anti-emperyalist mücadelelerin gücünün temelinde emperyalizmin “kötü imajı” yatmaktadır. Bu nedenle, eğer emperyalizmin kitlelerin zihnindeki “kötü imajı” ortadan kaldırılabiliyorsa, anti-emperyalist tepkiler ve mücadeleler de (belli ölçüde) engellenebilecektir. Diğer bir ifadeyle, eğer emperyalizmin kitlelerdeki “kötü/olumsuz imajı” “olumlu imaj” haline dönüştürülebilirse, anti-emperyalist tepkilerin ve mücadelelerin (elbette belli ölçüde) ortaya çıkması ve sorun olması ortadan kaldırılabilecektir. Böylece “imaj” her şey haline getirilmektedir.

İmaj (imge) sözcüğünün pek çok değişik anlamı olmakla birlikte, en çok kullanılan anlamı “görüntü”, “izlenim” ya da “hayal”dir. Ancak imaj, sadece bir “görüntü”, “izlenim” ya da “hayal” değildir, aynı zamanda var olan ya da varmış gibi tasarlanan şeylerin zihinde canlandırılışıdır. Emperyalist ideologların, ekonomistlerin, reklamcılarının ve PR’cılarının* üzerinde çalıştıkları ana nokta da, “imaj” sözcüğünün “varolan ya da varmış gibi tasarlanan şeyler”le olan ilişkisidir. Varolan bir şeyin zihinde nasıl canlandırılacağı (“algılanacağı”) kadar, varolmayan bir şeyin “varmış gibi” tasarlanmasının sağlanması “image-maker”ların temel uğraşısı olmaktadır.

“İmaj yapıcılığı”, aynı zamanda varolan

bir şeyin farklı “algı”lanmasının ya da varolmayan bir şeyin varmış gibi “algı”lanmasının sağlanmasıdır. Bu yönüyle, “imaj yapıcılığı” ile “algı yönetimi” birbiri içinde ve birbirini izleyen bir çizgi oluşturur.

“Algı yönetimi”nden amaç, karşı tarafın bilgiye, deneyime dayalı düşünme ve yargılama yeteneğini zayıflatmak, sadece dış dünyadan gelen ya da gönderilen imajlarla düşünmüş gibi düşünmesini, yani düşünce- nin yerine kanıların ve sanıların geçmesini sağlamaktır. Bunu gerçekleştirmek “image-maker”ların ve PR’cılarının işidir. (Ve bilindiği gibi, bu “image-maker”lar siyasal partilerin seçim kampanyalarının düzenleyicileridir.)

Tümüyle psikolojiden türetilmiş ve devşirilmiş bu yöntemler, ekonomi alanında, özellikle de ürün pazarlanmasında yaygın biçimde kullanılır. Ancak ekonomi alanında kendine özgü bir teori haline sokulmuştur. Bu teori, “beklentiler teorisi” ya da “olumlu beklentiler teorisi”dir.

1980’lerin “hiper-enflasyon” döneminin yıldız ekonomisti M. Friedman’a göre, enflasyon parasal bir olay olmakla birlikte, aynı zamanda “psikolojik bir olay”dı. Bu teoriye göre, eğer bir ülkede insanlar (şüphesiz burada sözü edilen “insanlar”, günümüz söylemiyle “piyasa aktörleri”dir) fiyatların artacağı beklentisi içindeyseler, o ülkede fiyatlar artacak ve enflasyon yükselecektir. Terisi olduğunda, yani insanlar fiyatların artacağı beklentisinde olmazlarsa, enflasyon yükselmeyecektir.

Böylece “beklentiler teorisi”ne uygun olarak insanların ve toplumun “beklentileri”ni

* PR, İngilizce “People Relation”ın kısaltılmış ifadesidir. PR’in Türkçe karşılığı olarak “halkla ilişkiler” sözcükleri kullanılmaktadır.

yönlendirerek ve yöneterek belli bir ülkedeki ekonomik olguların (örneğin enflasyon gibi) değiştirilebileceği ileri sürülmektedir. Bunun için de, uygulanan ekonomi politikaların “olumlu imaj” yaratması, “olumlu algılanması”nın sağlanması gerekmektedir. Bu da, “uygulayıcıların” “itibar”lı olmasını öngerektirir.

İşte son dönemde T.C. Merkez Bankası'nın (dolayısıyla başkanının) “itibarı”ndan, “inandırıcılığından” sıkça söz edilmesinin nedeni de, T.C. Merkez Bankası başkanının sıkça “medya”da boy göstermesinin nedeni de bu öngereklilikten türetilmiştir.

Yalın ifadesiyle, “image-maker”lıktan PR çalışmasına, “algı yönetimi”nden “beklentiler teorisi”ne kadar her şey, Nazi Almanyasının Propaganda Bakanı Göbels'in ünlü sözüyle özetlenebilir: “*Yalan söyleyin, mutlak inanan çikacaktır!*”

Son aylarda ekonomi “medya”sında sıkça şu sözler duyulmaktadır: Türkiye piyasaları yurtdışı piyasalarından *pozitif olarak ayrıştı*; bu ayrışmanın temelinde ekonominin *görece güçlü yapısı* yatmaktadır.

Yine son günlerde şu sözler sıkça duyulmaktadır: Dolardaki yükseliş Türkiye merkezli değil, yurtdışı kaynaklıdır; içerideki gelişmelerden çok dışarıdan kaynaklanmaktadır.

T.C. Merkez Bankası Başkanı Erdem Başçı'da, “2010 yılının Kasım ayında alınan tedbirlerden sonra Türk lirasında diğer ülkelere göre daha az değer kaybı gözleendiğini” vurgulayarak şöyle konuşmaktadır:

“Biz bunu şöyle okuyoruz. Küresel parasal gelişmenin paramız üzerinde oluşturduğu ilave değerlenme baskısını ortadan kaldırdık. Daha doğal, normal piyasa şartlarında oluşmasına imkan tanıdık. Diğer ülkeler bunu çok başaramadı. O yüzden onların paraları değerlenmeye devam etti. Şimdi de ani bir çıkış olduğunda diğer ülkelerin paraları çok ciddi değer kaybediyor. Türk lirasındaki değer kaybı ise son derece sınırlı. Bu da bir anlamda bizim değer kay-

bının erken gerçekleşmiş olmasının bir sonucu. Tabii burada bazı yapısal sebeplerde var.

22 Ağustos'ta yaptığımız toplantıdan bu yana Türk lirasının değer kaybı diğer ülkelere göre son derece sınırlı oldu. Yüzde 4 civarında gözüküyor. Fakat Brezilya'ya baktığımızda aynı dönemde yüzde 14 olarak gözüküyor. Türkiye burada en az değer kaybına uğrayan ülkelerden. Neden çünkü, değer kaybını biz daha önce gördük.”

Görüldüğü gibi, ekonomi “medya”sı, bir taraftan borsa verilerine bakarak Türkiye borsasının dünya borsalarından “pozitif olarak ayrıştığı”na vurgu yaparken, diğer yandan Erdem Başçı, dolar kuru düzeyinde diğer “gelişmekte olan ülkelere”ni vurgulamaktadır.

Her iki durumda da, yani borsa ve dolar kuru düzeyinde, Türkiye'nin “pozitif olarak ayrıştığı”na gönderme yaparak, işlerin “tıkrında” gittiği *imajı* verilmeye çalışılmaktadır. Bu yolla, “insanlarımız”ın ekonominin “tıkrında” olduğuna inanarak, herhangi bir paniğe kapılmaksızın yaşamlarını olağan seyrinde sürdürmeye devam etmeleri sağlanmak istenmektedir. Bu “iman” içinde olanlar, açıktır ki, borsaya yatırdıkları paralarını çekmeyecekler (eğer varsa daha fazla yatıracaklar), dolara hücum etmeyecekler ve böylece de borsanın düşüşü engellenecek, doların değer kazanması frenlenmiş olacaktır.

Burada sorulması gereken soru, gerçekten söylendiği gibi Türkiye ekonomisi “güçlü” müdür ve yerli piyasalar yurtdışı piyasalarından “pozitif olarak ayrışmış” mıdır?

Öncelikle son dört ayın iç ve dış borsa “performans”larına bakalım: Elbette ilk bakılacak yer, “gelişmiş ülkeler”in borsaları olacaktır.

	Dow Jones		Dax		Nikkei	
	Endeks	% Değişim	Endeks	% Değişim	Endeks	% Değişim
1 Temmuz 11	12.583	2,38	7.419	2,80	9.965	2,53
1 Ağustos 11	12.132	-3,58	6.954	-6,27	9.965	0,00
6 Eylül 11	11.139	-8,19	5.194	-25,31	8.591	-13,79
12 Eylül 11	11.061	-0,70	5.072	-2,34	8.536	-0,64
19 Eylül 11	11.401	3,07	5.416	6,77	8.721	2,17
26 Eylül 11	11.044	-3,13	5.346	-1,30	8.374	-3,98
30 Eylül 11	10.913	-1,18	5.502	2,93	8.700	3,89
Ağustos-Eylül 11		-10,05		-20,88		-12,69

% Değişim	Brezilya (Bovespa)	Arjantin (Merval)	Meksika (MXX)	Endonezya (JKSE)	Türkiye (İMKB)
4 Temmuz 11	-1,89	-7,53	4,39	5,7	1,52
1 Ağustos 11	-13,92	-11,61	-7,68	-2,05	-3,52
5 Eylül 11	5,34	-10,27	1,35	1,96	-12,71
12 Eylül 11	2,57	-0,11	4,05	-4,1	2,87
19 Eylül 11	-6,96	-9,71	-7,37	-10,66	4,19
26 Eylül 11	0,97	0,89	2,45	-3,21	-2,78
30 Eylül 11	-1,69	-1,37	0,35	7,03	5,09
3 Ekim 11	-1,04	0,00	0,00	-0,16	-0,39
Ağustos-Ekim 11	-2,28	-19,72	-0,58	-14,64	-3,98

Son iki ayda Dow Jones (ABD) %10,1, Dax (Almanya) %20,9 ve Nikkei (Japonya) %12,7 değer kaybetmiştir. Aynı tarihlerde “gelişmekte olan ülkeler” in borsalarının “performansı” ise şöyle olmuştur: Arjantin borsası (Merval) %19,7 ve Endonezya borsası (JKSE) %14,6 değer kaybederken, Brezilya borsasının (Bovespa) değer kaybı %2,3 ve Meksika borsasının (MXX) değer kaybı %0,6 düzeyinde gerçekleşmiştir. Bu dönemde İMKB’deki kayıplar %4 düzeyinde olmuştur.

“Gelişmiş ülkeler” in borsaları ile “gelişmekte olan ülkeler” in borsalarını karşılaştırdığımızda, en büyük değer kaybının Almanya’nın DAX endeksinde ortaya çıktığı görülmektedir (%20,9). En az değer kaybı ise, Meksika borsasında gerçekleşmiştir.

Bu veriler alt alta ya da yan yana konulduğunda, İMKB için “pozitif ayrışma” adı verilebilecek belirgin bir durum ortaya çıkmamaktadır. Eğer İMKB’nin “pozitif ayrışma” sıdan söz edilebilecekse, bu “pozitif ayrışma” Brezilya ve Meksika için çok daha belirgin niteliktedir. Ama haftalık veriler ölçeğinde İMKB’nin 19 Eylül ve 30 Eylül haftasında “pozitif ayrıştığı” nı, 26 Eylül’de “negatif olarak” ayrıştığını söylemek olanaklıdır. Ancak bu da borsaların spekülasyon niteliği göz önüne alındığında zorlama bir “sonuç” olacaktır.

Eğer bir ülke borsasının diğer ülkelerin borsalarından “pozitif ayrışma” sı, o ülkenin ekonomisinin “görece güçlü” olduğu anlamına geliyorsa, bu durumda Brezilya ve Meksika ekonomilerinin Türkiye ekonomisinden çok daha “güçlü” olduğu sonucu çıkartılabilir. Öte yandan da, Dow Jones’un iki aylık kaybının İMKB’nin 2,5 katı ve Almanya’nın DAX endeksinin iki aylık kaybının da İMKB’nin 5 katı büyüklüğünde olduğu göz önüne alındığında, Türkiye ekonomisinin

ABD ve Almanya ekonomisinden “görece güçlü” olduğundan söz etmek olanaklıdır.

GSYH’sı 700 milyar dolar olan Türkiye ekonomisinin, GSYH’sı 15 trilyon dolar olan ABD ve 3,3 trilyon dolar olan Almanya ekonomisinden “görece güçlü” olduğundan söz etmek, ancak “algı yönetimi” becerisiyle

olanaklıdır!

Gelelim “dolardaki yükselişin Türkiye merkezli değil, yurtdışı kaynaklı olduğu”, “içerideki gelişmelerden çok dışardan kaynaklandığı” iddalarına.

2011 yılının ilk sekiz ayında dolar, euro karşısında %0,3 gibi küçük bir düzeyde değerlenirken, “gelişmekte olan ülkeler” in para birimleri karşısında %10 ile %20 düzeyinde değer kazanmıştır.

Dolar/TL		
	Aylık Ortalama	% Değişim
Ocak 11	1,554	3,67
Şubat 11	1,583	1,87
Mart 11	1,575	-0,51
Nisan 11	1,516	-3,75
Mayıs 11	1,564	3,17
Haziran 11	1,594	1,92
Temmuz 11	1,647	3,32
Ağustos 11	1,744	5,89
Eylül 11	1,787	2,44
3 Ekim 11	1,879	5,14
4 Ekim 11	1,900	1,12
Ocak-3 Ekim 11		20,91
Ağustos-3 Ekim 11		7,74

Merkez Bankası başkanının “beklenti yönlendirmesi” söylemine göre, TL’nin ilk sekiz ayda %20,9 değer kaybederek “gelişmekte olan ülkeler” arasında birinci sırayı kapmasının fazlaca önemi yoktur! Önemli olan, son iki ayda (Ağustos-Ekim) ne kadar “az” değer kaybettiğidir ve Merkez Bankası’nın “başarısı” nın kanıtı da burada aranmalıdır!

Erdem Başçı’nın “başarı ölçütü” ne göre, “gelişmekte olan ülkeler” arasında en başarılı olan, hiç şüphesiz, Arjantin Merkez Bankası’dır. Çünkü Arjantin Pezo’su son iki ayda %0,89 değer kaybetmiştir. Arjantin’i Endonezya izlemektedir. Rupi’nin son iki ayda

	Brezilya \$/Real		Arjantin \$/Pezo		Meksika \$/Pezo		Güney Afrika \$/Rand		Endonezya \$/Rupi	
	Aylık Ortalama	% Değişim	Aylık Ortalama	% Değişim	Aylık Ortalama	% Değişim	Aylık Ortalama	% Değişim	Aylık Ortalama	% Değişim
Ocak 11	1,676	-	3,981	-	12,126	-	6,968	-	9.032	-
Şubat 11	1,668	-0,48	4,022	1,02	12,070	-0,46	7,188	3,16	8.913	-1,32
Mart 11	1,659	-0,54	4,037	0,38	11,999	-0,59	6,919	-3,74	8.760	-1,72
Nisan 11	1,586	-4,40	4,066	0,70	11,718	-2,34	6,731	-2,72	8.649	-1,27
Mayıs 11	1,615	1,80	4,084	0,45	11,653	-0,56	6,864	1,98	8.566	-0,96
Haziran 11	1,586	-1,75	4,096	0,30	11,806	1,31	6,798	-0,96	8.568	0,02
Temmuz 11	1,563	-1,46	4,128	0,77	11,673	-1,13	6,801	0,04	8.533	-0,41
Ağustos 11	1,595	2,01	4,168	0,98	12,232	4,79	7,079	4,09	8.541	0,09
Eylül 11	1,749	9,68	4,204	0,87	13,045	6,64	7,556	6,74	8.804	3,08
3 Ekim 11	1,891	8,11	4,205	0,01	13,992	7,27	8,133	7,64	9.030	2,57
Ocak-3 Ekim 11		12,81		5,61		15,39		16,73		-0,02
Ağustos-3 Ekim 11		18,56		0,89		14,39		14,89		5,73

Kaynak: BC do B, BCRA, Banco de México.

dolar karşısındaki değer kaybı %5,73 olmuştur. TL ise, son iki ayda %7,74 değer kaybettiğinden, T.C. Merkez Bankası “başarı” sıralamasında bu ülkelerin gerisinde kalmıştır.

Buradan çıkartılan manipülatif “sonuç” ise, bu gelişmelerin “yurtiçi kaynaklı” olmayıp, tümüyle “yurtdışı kaynaklı” olduğudur.

Bu “gerekçelendirmeye” göre, ilk sekiz ayda sadece TL değil, neredeyse tüm ülkelerin paraları dolar karşısında değer yitirmiştir. Böyle olduğuna göre, TL’nin değer yitirmesi “spesifik” bir olay değil, “genel” bir olaydır, yani “dünya piyasalarından kaynaklanan” bir durumdur! Bunda Türkiye’nin ekonomi yönetiminin (siyasal iktidar) “günahı” yoktur!

Bu, tamı tamına Nasrettin Hoca’nın “hırsız” hikayesinin tersine benzetilmektedir. Her şeyin “müsebbibi” “dünya piyasaları”dır! Ama “ev sahibinin” hiç mi suçu yoktur?

Burada 2008-2009 Mortgage krizinin “teğet geçtiği” söylenen, ama bu krizden en fazla etkilenen, cari fiyatlarla (dolar bazında) %16,9 ve sabit fiyatlarla %4,8 küçülen bir ülkeden söz edilmektedir. Bu öyle bir ülkedir ki, cari işlemler açığı sürekli olarak “net hata/noksan” kalemiyle kapatılmaktadır. Yani kaynağı belli olmayan döviz girişleriyle cari açık kapatılmış görünmektedir. Hiç şüphesiz böyle bir ekonominin “güvenilirliği”, verilerin “doğruluğu ve gerçekliği” tartışma götürür niteliktedir. Doğal olarak, böyle bir ülke ekonomisinin “iyi” olduğuna “inanmak” için, ya “dini bütün” biri olmak ya da “algı yönetimi”nin kurbanı olmak gerekir.

Bu “algı yönetimi”nin, “beklenti yönlendirme”nin, popüler söylemle, “cambaza bak, cambaza!” kandırmacasından hiçbir farkı yoktur.

Şüphesiz bütün bu “yönlendirme”lerin siyasal ve ekonomik amaçları vardır.

Siyasal amaç, kesinkes AKP iktidarının ülkeyi ne kadar “iyi” yönettiğinin “algı”latılmasıdır. Ekonomik amaç ise, ülke içinde bir “paniğin” meydana gelmesini ve “bıyıklı yabancılar”ın Türkiye piyasasından çıkmasını önlemektir. Yani “Türk’ün Türk’e propagandası”dır.

Kabul edilmelidir ki, bu “propaganda”, bu “algı yönetimi”, bu “beklenti yönlendirilmesi” oldukça başarılıdır. Öylesine başarılıdır ki, TL’nin dolar karşısında %21 oranında değer kaybetmesine rağmen, bu değer kaybı fiyatlara yansıtılmamaktadır. Benzer durum enflasyon verilerinde de görülmektedir.

Eylül ayında yıllık bazda ÜFE (Üretici Fiyatlar Endeksi) %12,15 artarken, TÜFE’deki (Tüketici Fiyatlar Endeksi) artış oranı %6,15 düzeyinde kalmıştır. Bu da “beklentilerin yönlendirilmesi”nin bir başka sonucudur.*

İtiraf edelim ki, Türkiye’deki “küçük yatırımcı” ya da “küçük birikim sahibi”, her zaman “beklentilerinin yönlendirilmesi” talebinde bulunmaktadır. Ekonomi “medya”-

* Burada her şeyi ekonomik bir nedene bağlamanın çok doğru olmadığını altını çizmek gerekiyor. Dolardaki yükselişin, ÜFE ve TÜFE’ye yansımaması Merkez Bankası ve AKP’nin “algı yönetimi”nin başarısı olarak kabul edilse de, burada siyasal yönetimin (AKP) ekonomi üzerindeki siyasal “sopa”sı da etken bir unsurdur. Bu siyasal “sopa”, özellikle vergi denetimleri aracılığıyla icra edilmektedir.

sının günlük olarak yayınladığı programlar “paramızı nereye yatıralım?” sorusu üzerinde yükselmektedir. Ekonominin “ısınmaması”na karşın “paramızı rahat rahat harcayın, sadece israf etmeyin” diye nasihat eden Recep Tayyip Erdoğan’ın “otomobil yerine ev alın” sözlerinin nasıl bir yönlendirme olduğu ortadadır.

Bütün sorun, kapitalizmin kendi iç dinamiği ile gelişmemesidir. Böyle bir ülkede, ekonomi ne kadar kendi dengesini “dışarda” buluyorsa, “küçük birikim sahipleri” de o kadar “dışardan” akıllama ihtiyacı duymaktadırlar. Böyle bir “kütle”nin de psikolojiden devşirilme yöntemlerle yönlendirilmesi o kadar kolay olmaktadır.

Herşeyin parasal ilişkilere indirgendiği ve herşeyin parasal bir karşılığı olması gerektiğinin düşünüldüğü bir ülkede, Türkiye’de, bu psikolojik “yönlendirme” yaşamın her

alanında etkili olabilmektedir. Recep Tayyip Erdoğan’ın, “emperyalizme karşı ezilen halkların” sözcülüğüne soyunması da, Ermenistan’dan İsrail’e, Kıbrıs Rum Kesimi’nden Suriye’ye kadar herkese “posta koyma”-sı da bu “yönlendirme” ortamında prim yapmaktadır. Kendi “öz” parasını nasıl “değerlendireceği”ni bile başkasına soranlar, kaçınılmaz olarak başka ülkelerin işgalinden ve o ülke insanların öldürülmesinden nasıl “nemalanacaklarının” hesabını yapanların sözüne kulak vereceklerdir. “İlimli islamcı” bir iktidar ortamında, “tokluk hapları”yla oruç tutulan ve oruç süresini 50 dakika kısaltmak için her yola başvuru bir ülkede bütün bunların olması hiç de yadırgatıcı değildir. Sorun, birilerinin yalan söylemesi, manipülasyon yapması değil, başkalarının bu yalanlara inanması ve manipülasyonlarla hareket etmesidir.

Son Dakika!

Tüm ekonomi haberlerinde olduğu gibi, bu yazının da bir “son dakika”sı oldu!

T.C. Merkez Bankası, “birden bire”, “aniden”, “beklenmedik” biçimde 5 Ekimde günlük döviz satış miktarını 1,35 milyar dolara çıkardı. Her ne kadar “ihale miktar” 1,35 milyar dolar olarak ilan edilmişse de, talebin yüksek olması (1.8 milyar dolar) üzerine sadece 350 milyon dolar sattı.

6 Ekim günü, yine 1,35 milyar dolarlık “satış ihalesi” açan Merkez Bankası, yine talebin çok yüksek gelmesi (2,04 milyar dolar) üzerine 350 milyon dolarlık satışla yetindi. Merkez Bankası’nın piyasalara bu müdahalesiyle birlikte dolar 1,9 TL’den 1,85 TL’ye indi.

Görülen o ki, Merkez Bankası, kendisinin piyasaları “yönlendirme” söylemine kendisi bile inanmamıştır. Sonuçta piyasaların talep ettiği doları satmak zorunda kalmıştır. Ama dolar talebini karşılayacak “mış gibi yaparak”, bir kez daha “beklentileri yönlendirme” gayretkeşliğine kalkışmıştır. Şimdi yeni “slogan”, “doların yükselen başı ezildi”!

Oysa yapılan 5 kuruşluk iş, sonucu ise, rezervlerde yaklaşık 4 milyar dolar azalmadır.

	Dolar/TL	% Değişim
3 Ekim 11	1,879	5,14
4 Ekim 11	1,900	1,12
5 Ekim 11	1,873	-1,42
6 Ekim 11	1,851	-1,07
Ocak-3 Ekim 11		20,91
<i>Ocak-6 Ekim 11</i>		<i>19,12</i>
Ağustos-3 Ekim 11		7,74
<i>Ağustos-6 Ekim 11</i>		<i>6,14</i>

Parlamber Demokrasî Maskaralığı ve Parlamber Alıklık

T. C. Anayasası

Madde 91:

“Türkiye Büyük Millet Meclisi, Bakanlar Kuruluna kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi verebilir. Ancak sıkıyönetim ve olağanüstü haller saklı kalmak üzere, Anayasanın ikinci kısmının birinci ve ikinci bölümlerinde yer alan temel haklar, kişî hakları ve ödevleri ile dördüncü bölümünde yer alan siyasî haklar ve ödevler kanun hükmünde kararnamelerle düzenlenemez.

Yetki kanunu, çıkarılacak kanun hükmünde kararnamenin, amacını, kapsamını, ilkelerini, kullanma süresini ve süresi içinde birden fazla kararname çıkarılıp çıkarılmayacağını gösterir.

Bakanlar Kurulunun istifası, düşürülmesi veya yasama döneminin bitmesi, belli süre için verilmiş olan yetkinin sona ermesine sebep olmaz.

Kanun hükmünde kararnamenin, Türkiye Büyük Millet Meclisi tarafından süre bitiminden önce onaylanması sırasında, yetkinin son bulunduğu veya süre bitimine kadar devam ettiği de belirtilir.

Sıkıyönetim ve olağanüstü hallerde, Cumhurbaşkanının Başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulunun kanun hükmünde kararname çıkarmasına ilişkin hükümler saklıdır.”

“Parlamber demokrasi” ya da “temsili demokrasi”, bir ülke yurttaşlarının genel oyu ile oluşturulan bir meclis aracılığıyla yasama yetkisinin kullanıldığı, “güçler ayrımı” çerçevesinde yasama, yürütme ve yargının birbirinden ayrıldığı ve yasamanın (parlamentonun) yürütmeyi denetlediği bir yönetim şekli olarak tanımlanabilir.

Çağdaş anlamda ilk “parlamento”, ilk kez Cromwell Devrimi sonrasında İngiltere’de oluşturulmuşsa da, parlamento üyeleri halkın genel oyu ile belirlenmeyip, doğrudan soylular ve “*tiers-état*” (burjuvazi) arasından seçilen temsilcilerden oluşmuştur. İngiliz parlamentosunun en tipik özelliği, İngiltere kralının, 1215 yılında soylularla imzalanan *Magna Carta* anlaşması çerçevesinde varlığını sürdürmesidir. Bu yönüyle İngiliz “parlamber demokrasisi”, “parlamber monarşi” ya da “meşrutî monarşi” olarak adlandırılır.

Burjuva anlamda “parlamento”, 1789 Fransız Devrimi’yle birlikte ortaya çıkmıştır.

Ancak Fransız Devrimi’nin ürünü olan Fransız parlamentosu, İngiltere’de olduğu gibi halkın genel oyu ile oluşturulmamıştır. İngiltere’de genel oy hakkı 1928 yılında ve 1944 yılında kabul edilmiştir. Bu tarihlerden itibaren, sözcüğün tam anlamıyla “parlamber demokrasi”den söz edilebilmektedir. Burada önemli olan parlamento (meclis ve senato) doğrudan halkın genel oyu ile seçilmesi değil, yasama yetkisinin tek bir kişiye ait olmaması, “temsili” bir kuruma verilmesidir. Bu yönüyle, “parlamber demokrasi”, feodal monarşilerin gücünün gelişen ve yükselen burjuvazi tarafından sınırlandırılması amacından kaynaklanmıştır.

“Parlamento merkezleşmiş monarşilerin ellerindeki gücü istedikleri gibi kullanmalarını önlemek için kapitalist sınıfın verdiği mücadeleden doğdu. Bu durum çağdaş dönemin ilk zamanlarının özelliğiydi. Parlamentosunun görevi daima hükümet gü-

cünün kullanımının denetlenmesi ve kontrol edilmesi olmuştur. Bunun sonucu olarak parlamenter kurumlar, devletin özellikle ekonomik alandaki görevlerinin asgariye indirildiği rekabetçi kapitalizm dönemlerinde güçlendiler ve prestijlerinin en yüksek noktasına vardılar...”*

Bu “parlamenter demokrasi” tekelci kapitalizm (emperyalizm) aşamasında değişikliğe uğramıştır.

Genel oy hakkının tanınmasıyla birlikte, parlamentoların değişik sınıf ve grupların çıkarlarını temsil eden “vekiller”den oluşmaya başlaması ve tekelci kapitalizme daha iyi hizmet edecek merkezi bir devlet aygıtına olan gereksinme sonucu, yasama gücü olan parlamentoların yetkisi, yürütme gücü lehine sınırlandırılmaya başlanmıştır. Özellikle parlamentolarda küçük-burjuvazinin açık sayısal üstünlüğünün, büyük burjuvazinin ve finans-kapitalin elini kolunu bağlamaya başlamasıyla birlikte, yürütmenin güçlendirilmesi yönündeki anayasal değişiklikler gündeme gelmiştir.

Tekelci kapitalist dönemin en tipik özelliği, burjuva parlamentosunun gücünün sınırlandırılması ve yürütmenin gücünün olabildiğince artırılmasıdır. Sweezy'nin sözleriyle, “Parlamento bu şartlar altında elinde bulundurduğu ayrıcalıklardan birbiri ardından bırakmak ve gözleri önünde, gençliğinde iyi ve etkin biçimde mücadele verdiği türde, merkezi ve denetlenmeyen bir gücün ortaya çıkışını seyretmek zorunda” kalmıştır.

Böylece halkın genel oyuna dayalı ve değişik sınıf ve kesimlerin çıkarlarının ortaklaştırıldığı (“*consensus*” sağlandığı) “parlamenter demokrasi”nin sonuna gelinmiştir.

“Sanayi devriminden geçmiş olan emperyalist-kapitalist ülkelerdeki yönetim de, geri-bıraktınlmış ülkelerdeki yönetim de oligarşik yönetimdir. Ancak emperyalist-kapitalist ülkelerdeki kapitalizm gerici bir tarzda değil (yukardan aşağıya değil), devrimci anlamı ile, iç dinamiği ile gelişmiş ve yerleşmiştir. Dolayısıyla, sadece alt yapıda değil, üst yapıda da burjuva demokratik ilişkiler egemen olmuş, feodal ilişkiler bertaraf edilmiştir. Fakat tekelci dönemde, kapitalizm **ser-**

best rekabet, milliyetçilik ve demokratik yönetim ilkelerini bir yana iterek, yerlerine **tekel, kozmopolitizm ve oligarşik diktayı** ikame etmiştir.” (Mahir Çayan, *Kesintisiz Devrim II-III.*)

Günümüzde burjuva anlamda “parlamenter demokrasi”den söz edilemez. Varolan siyasal sistem, yürütme gücünün denetimi altında faaliyet yürüten parlamentoların oluşturulduğu “sandıksal demokrasi”den başka bir şey değildir.

İşte bu “sandıksal demokrasi”lerde siyasal yönetimlere (hükümetlere) Anayasal temelde *Kanun Hükmünde Kararname* (KHK) çıkarma yetkisinin verilmesi, “parlamenter demokrasi”nin sözde kaldığının açık olgusudur.

“Parlamenter demokrasi”lerde yasama gücü, yani yasa (kanun) yapma yetkisi sadece parlamentoya aittir. Parlamentonun bu yetkisi, hiçbir biçimde sınırlandırılmaz ve bir başkasına ya da bir başka kuruma devredilemez niteliktedir. Hükümetlerin KHK çıkarma yetkisine sahip olmaları, parlamentonun asli görevinin ve yetkisinin (yasama yetkisinin) doğrudan hükümetlere (siyasal yönetime) devredilmesi demektir. KHK çıkarma yetkisine sahip olan bir hükümet, her durumda yasama ve yürütme yetkisini birlikte kullanmak durumundadır. Bu durumda “yasama organı” olarak bir parlamentonun varlığından söz etmek olanaksızdır.

Türkiye’de Cumhuriyet’in ilanıyla birlikte mutlak bir güç durumunda olan yürütme, DP döneminde halkın genel oyu ile seçilmiş meclisin “mutlak çoğunluğu”na dayanan tek güç haline gelmiştir. 27 Mayıs askeri darbesi, “mutlak çoğunluğa” dayanarak denetlenemez hale gelmiş olan DP iktidarını alaşağı etmiştir.

27 Mayıs darbesinden sonra yapılan yeni anayasa (61 Anayasası), yasamanın lehine yürütme gücünü sınırlandırmış ve bazı özerk devlet kurumları oluşturarak yürütmenin mutlak bir güç haline gelmesini önlemeyi amaçlamıştır.

Ancak yukarıdan aşağıya ve emperyalizme bağımlı olarak kapitalizmin gelişmesi, bir kez daha yürütmenin yasama karşısında üstünlüğü ele geçirmesinin koşullarını yaratmıştır. 12 Mart askeri darbesiyle birlikte “Türkiye için bir lüks” kabul edilen 61 Anayasası’nda değişiklikler yapılmış, yürütme-

* Sweezy, *Çağdaş Kapitalizmin Bunalımı*, s. 90.

nin yetkileri güçlendirilmiştir.

İşte hükümetlerin KHK çıkarma yetkisi, 12 Mart döneminde gerçekleştirilen değişikliklerle Anayasal bir hüküm haline getirilmiştir. 12 Eylül askeri darbesi sonrasında hazırlanan yeni anayasada (82 Anayasası) 12 Mart döneminde yapılan değişiklikler olduğu gibi yer almıştır.

1973-1980 yıllarında hemen hemen hiç kullanılmayan KHK çıkarma yetkisi, 1980 sonrasında mecliste mutlak çoğunluğa sahip olan Turgut Özal döneminde sıkça kullanılmıştır. Böylece TBMM, sadece “rutin” işleri yapan bir kurum haline gelirken, hükümetin her yasa teklifine el kaldırarak maaş alan çoğunluk milletvekillerinin topladığı bir “mekan” olmuştur.

1991-2002 yılları arasında TBMM’de hiçbir partinin mutlak çoğunluğu sağlayamaması üzerine oluşturulan koalisyon hükümetleri, ister istemez bu yetkiyi kullanmakta zorlanmışlardır. Bu dönemde KHK çıkarma yetkisi, sadece “ulusal dava” olan ve tüm partilerin “consensus” içinde oldukları “terör” konusunda gündeme gelmiştir.

AKP’nin “çiraklık ve kalfalık” döneminde KHK çıkarma yetkisi hiç kullanılmazken, “kalfalıktan ustalığa” geçiş aşamasında, yani 12 Haziran seçimlerine iki ay kala meclisten geçirilen bir kararla Recep Tayyip Erdoğan “hükümeti” altı aylığına (ki süre belirlenmesi 82 Anayasası’nın “amir hükümü”dür) KHK yetkisi almıştır.

AKP hükümeti, meclis kararının 3 Mayıs 2011 tarihinde resmi gazetede yayınlanmasından sonra, bugüne kadar 17 Kanun Hükümünde Kararname çıkarmıştır. Bu kararnamelerle, Recep Tayyip Erdoğan “hükümeti”nin elini kolunu bağladığı düşünülen ve kamuoyunda tepki toplayan her konuda düzenlemeler yapılmıştır.

AKP hükümetinin KHK çıkarma yetkisi alması, TBMM’de mutlak çoğunluğa dayanarak her istediğini yapabilme gücünün “zirvesi” olmuştur. Meclisin mutlak çoğunluğuna egemen olan ve bu çoğunluğa dayanarak denetlenemez ve uzlaşmaz bir güç haline gelmiş olan Recep Tayyip Erdoğan’ın hükümeti, bu yetkiyle görüntüsel olarak bile meclise gereksinme duymadığını ortaya koymuştur. Mutlak çoğunluğuna sahip olduğu TBMM, Recep Tayyip Erdoğan hükümeti için bir yük ve kambur haline gelmiştir.

TBMM, yani “parlamento”, AKP çoğun-

luğu aracılığıyla yasa yapma yetkisini KHK ile hükümete devrederek, temel ve asli görevini tüketmiştir. İşte bu tükenmişlik içinde TBMM’ye “yeni görev” ihdas edilmiştir. Bu “yeni görev”, Recep Tayyip Erdoğan’ın mutlak iktidarı için gerekli anayasayı hazırlamak olmuştur.

Türkiye’de hiçbir zaman gerçek anlamda varolmayan ve sadece sözde kalan “parlamentar demokrasi”, bu gelişmelerle birlikte kendi ölüm fermanını imzalamıştır. Bu andan itibaren “parlamento”, güçler ayrımına uygun olarak yasama yetkisine sahip kurum olmaktan çıkmış ve sadece “muhalfeft” partilerinin kendi kendilerine konuştukları ve 550 milletvekilinin maaş aldıkları bir “aralık” haline gelmiştir.

Öte yandan, Türkiye’nin geleceğini belirleyecek nitelikteki büyük ve önemli iç ve dış sorunlar “kapalı kapılar arkasında” yapılan “gizli” görüşmelerle halledilmeye çalışılmaktadır. Bu ortamda TBMM’deki “muhalfeft partileri”, Turgut Özal’ın “meşhur” sözüyle, “Küçük Turgut”la oyalanmak durumdadırlar. Artık “muhalfeft partileri”nin, “parlamentar demokrasi”nin varolduğu sanısını korumaktan, parlamentonun yasama organı olarak varlığını sürdürdüğü görüntüsünü vermekten ve AKP hükümetinin tüm icraatlarını meşrulaştırmaktan başka işlevleri kalmamıştır.

Bu “parlamentar demokrasi” maskaralığına rağmen, hala mecliste bir şeyler yapabileceklerini sanan ve uman “muhalifler” bulunmaktadır. BDP örneğinde olduğu gibi, “meclis zemininde Kürt sorununun çözülebileceği” umudu taşınmaktadır. Oysa, herkesin bildiği gibi, “Kürt sorunu”, devlet (şimdilik MİT) ile PKK arasında yapılan “gizli” görüşmelerle “halledilmeye” çalışılmaktadır. Yasa yapma yetkisini KHK ile hükümete devretmiş olan bir meclis, olsa olsa “gizli” görüşmelerde varılan “mutabakatı” tasdikleyen bir “noter” olabilecektir.

Bu koşullarda, hala TBMM “çatısı altında” ve “zemininde” “toplumsal muhalfeft” yapacağına sananlar, Lenin’in ünlü sözüyle, iflah olmaz “parlamentar alıklar” (*crétinist*)* olmaktan öteye geçemezler.

* *Crétinisme* (kretenizm), tiroit bezinin kana yeterince salgı vermemesi sonucu oluşan, bedensel ve zihinsel gelişimin duraksamasıyla ortaya çıkan zeka geriliği ve cücelik.

Gerilla savaşı, Latin-Amerika'da iktidarı ele geçirilmesi için tek formül müdür? Ya da her ne olursa olsun egemen mücadele biçimi mi olacaktır? Ya da mücadelede kullanılan değişik formlerden herhangi biri mi olacaktır? Son olarak şu soru: Küba örneği, kıtanın bugünkü durumuna uygulanabilir mi?

Polemiklerde, gerilla savaşına girişmek isteyenler, kitle mücadelesini unutmakla eleştirilmektedir, sanki gerilla savaşı ile kitle mücadelesi birbirine karşıtmışlar gibi. Bu görüş açısının ima ettiği şeyleri reddediyoruz, gerilla savaşı bir halk savaşıdır; halkın desteği olmadan savaşın bu biçimini yürütmeye kalkışmak kaçınılmaz bir felaketin başlangıcıdır. Gerilla, belirli bir bölgede belirli bir alana yerleşmiş, olanaklı tek stratejik sonuca ulaşmak için, yani iktidarı ele geçirilmesi için bir dizi askerî eylemi gerçekleştirmek amacıyla silahlanmış halkın savaşçı öncüsüdür. Gerilla, tüm bölgenin ve alanın köylü ve işçi kitleleri tarafından desteklenir. Bu önkoşullar olmadan gerilla savaşı olanaksızdır.

"Biz, Küba Devrimi'nin, Amerika'daki mevcut koşullarda devrimci hareketin yasalarına üç temel katkıda bulunduğunu düşünüyoruz: Birincisi, halk güçleri orduya karşı bir savaşı kazanabilir. İkincisi, her zaman devrimin olması için elverişli tüm koşulların bir araya gelmesini beklemek gerekli değildir, ayaklanma odağının (*foco*) kendisi bu koşulları yaratabilir. Üçüncüsü, az gelişmiş Amerika'da, silahlı savaşın temel alanı kırlar olmalıdır.

Bunlar, Küba Devrimi'nin Amerika'daki devrimci mücadelenin gelişmesine yaptığı katkılardır ve bunlar, gerilla savaşının gelişebileceği kıtanın herhangi bir ülkesinde uygulanabilir." (Che Guevara, *Gerilla Savaşı*.)

İkinci Havana Bildirgesi şunları belirtiyor:

"Ülkelerimiz, sanayinin az gelişmişliği ve tarımın feodal karakteriyle belirlenen ortak koşullara sahiptir. Bu nedenle, kentli işçilerin yaşam koşulları zorlu olmasına rağmen, kırsal nüfus en korkunç baskı ve sömürü koşulları altında yaşamaktadır. Bir kaç istisna dışında, kırsal nüfus, mutlak bir çoğunluğa sahiptir, yaklaşık olarak Latin-Amerika nüfusunun %70'ini oluşturur.

Çoklukla kentlerde yaşayan toprak sahipleri hesaba katılmazsa, bu büyük kitlenin geri kalanı çok düşük ücretlerle *hacienda*'larda gündelikçi olarak çalışmaktadır. Onlar, ortaçağdan farklı olmayan sömürü koşullarında toprakta çalışırlar. Bu koşullar, Latin-Amerika'da yoksul kırsal nüfusun çok büyük bir devrimci potansiyel oluşturmasına neden olur.

Sömürücü sınıfların iktidarının temel dayanağı olan ordular, konvansiyonel savaşa göre yapılandırılmış ve donatılmışlardır; köylülerin kendi doğal alanlarında yürüttüğü düzensiz savaşla yüz yüze geldiklerinde kesinkes etkisizdirler; düşen her devrim savaşçısına karşı on kişi yitirirler; görünmez ve yenilmez bir düşmanla savaşırken saflarında moral bozukluğu hızla yayılır; kentlerde işçi ve öğrencilere karşı baskı uygularken sergiledikleri akademik taktiklerin ve askerî gösterilerin burada hiç bir şansı yoktur.

Küçük savaşçı çekirdeklerin başlatılan mücadeleye, sürekli olarak yeni yeni güçler katılır; kitle hareketleri boy göstermeye başlar, eski düzen küçük küçük bin parçaya ayrılır, ve işte tam bu anda işçi sınıfı ve kentli kitleler savaşın

kaderini belirler.

Düşmanın gücüne, sayısına ve kaynaklarına rağmen, savaşın ilk başlangıcından itibaren bu çekirdeği yenilmez kılan nedir? Bu, halkın desteğidir ve giderek kitle desteğinin artacağına güvenebilirler.

Bununla birlikte, köylülük, içinde bulunduğu bilgisizlik ve tecrit edilmiş yaşam koşulları nedeniyle, işçi sınıfının ve devrimci aydınların devrimci ve politik yönetimine gereksinme duyan bir sınıftır; onlar olmaksızın tek başına savaşı başlatamaz ve zafere ulaştıramaz.

Latin-Amerika'nın bugünkü tarihsel koşullarında ulusal burjuvazi, anti-feodal ve anti-emperyalist mücadeleye önderlik edemez. Deneyimin gösterdiği gibi, uluslarımızın bu sınıfı, zaman zaman Yankee emperyalizmiyle çıkar çatışmasına düşse de, emperyalizmle cepheden çatışma yeteneğine sahip değildir, toplumsal devrim korkusuyla felç olmuştur ve sömürülen kitlelerin haykırışlarından korkar.”

Latin-Amerika'nın devrimci bildirgesinin özünü oluşturan bu açıklamaların etki alanını *İkinci Havana Bildirgesi* şöyle tanımlar:

“Her ülkenin öznel koşulları, yani bilinç, örgütlenme ve önderlik etmenleri, gelişme derecesinin büyüklüğüne ve küçüklüğüne bağlı olarak, devrimi hızlandırabilir ya da geciktirebilir; ama her tarihi dönemde er ya da geç nesnel koşullar olgunlaştığında, bilinç kazanılır, örgüt oluşturulur, önderlik ortaya çıkar ve devrim gerçekleşir.

Bunun başarılı yoldan mı olacağı ya da çok acılı bir doğumla mı dünyaya geleceği devrimcilerle bağlı değildir; eski toplumun rahminde yer alan çelişkilerden üreyen yeni toplumun doğumuna direnen eski toplumun gerici güçlerine bağlıdır. Devrim, tarihte ebe rolünü oynar, gereksinme olmadıkça zora başvurmaz, ama doğuma yardım etme gereksinmesi ortaya çıktığı zaman ikirciksiz

gereğini yapar. Bu doğumdur ki, köleleştirilmiş ve sömürülen kitlelere daha iyi bir yaşamın umudunu verir.

Bugün Latin-Amerika'nın bir çok ülkesinde devrim kaçınılmazdır. Bu gerçek, herhangi bir kişinin istemiyle belirlenmez. Bu, Latin-Amerika halkının içinde yaşadığı korkunç sömürü koşullarıyla, kitlelerin devrimci bilincinin gelişmesiyle, emperyalizmin dünya çapındaki bunalımlarıyla ve boyun eğdirilmiş ulusların evrensel kurtuluş hareketleriyle belirlenir.”

Amerika'daki gerilla sorununun tüm tahlilinde bu ilkelerden yola çıkacağız.

Bir amaca ulaşmak için bir mücadele aracı gerektiğini saptadık. Latin-Amerika'da iktidarı ele geçirmek için silahlı mücadeleden başka bir yolun olup olamayacağını belirlemek için öncelikle amacı tahlil etmeliyiz.

Barışçıl mücadele, hükümeti istifaya zorlayan –bunalımın özel koşullarında– kitle hareketleri yoluyla yürütülebilir; böylece halk güçleri sonunda iktidarı alabilirler ve proletarya diktatoryasını kurabilirler. Teorik olarak doğru. Latin-Amerika bağlamında bunu tahlil ettiğimizde, şu mantıki sonuçlara ulaşmalıyız: Genel olarak bu kıtada, kitleleri burjuva ve toprak sahiplerinin hükümetlerine karşı şiddet eylemlerine sürükleyen nesnel koşullar mevcuttur. Pek çok ülkede iktidar bunalımları ve devrim için gerekli bazı öznel koşullar vardır. Açıktır ki, bu koşulların hepsinin olduğu ülkelerde iktidarı ele geçirmek suç oluşturacaktır. Bu koşulların var olmadığı ülkelerde ise, değişik alternatiflerin ortaya çıkması ve teorik tartışmalarla her ülkeye uygun bir karara varılması elbette doğrudur. Tarihin izin vermeyeceği tek şey, proletarya politikalarının teorisyen ve uygulayıcılarının yapacakları hatadır. Hiç kimse öncü parti konumuna, üniversite diploması gibi sahip olamaz. Öncü parti olmak, iktidarı ele geçirme mücadelesinde işçi sınıfının en önünde olmaktır; zafere giden en kısa yoldan bu savaşa kılavuzluk etmeyi bilmek demektir. Bu, devrimci partilerimizin görevidir ve hata yapmamak için tahlilleri derinlikli ve kapsamlı olmalıdır.

[Che Guevara, *Gerilla Savaşı: Bir Yöntem*,
“... İki, Üç, Daha Fazla Vietnam”, s. 34-39, İleriş Yay.]

SERDAR SOYERGİN

1960/ADANA
26 EKİM 1980/ADANA

1960 yılında Adana'da doğdu. Faşist milis saldırıların yoğunlaştığı bir dönemde, lisede devrimci mücadeleye katıldı. Liseden sonra Adana Eğitim Enstitüsü'ne girdi ve burada THKP-C/HDÖ'nin örgütsel faaliyetleriyle tanıştı. 1979 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak okul ve mahalle ilişkilerinde çalıştı ve 1979 ortalarında Adana Çukobirlik Yağ Fabrikası'na işçi olarak girerek, sendikal çalışmaların örgütlenmesinde yer aldı. Bu çalışmalarındaki etkinliği, sarı sendikacılar tarafından etkisizleştirilmek amacıyla polise ihbar edildi ve bir süre polis tarafından gözaltına alındı. 1980 başından itibaren polis tarafından aranması üzerine, illegal örgütsel faaliyette bulunmakla görevlendirildi.

14 Eylül 1980 günü Süleyman AYDEMİR yoldaşla birlikte gerçekleştirdikleri cezalandırma eylemi sonrasında oligarşinin resmi zor güçleriyle silahlı çatışmaya girdiler ve çatışmada bir tank yüzbaşısını öldürdüler. Serdar yoldaş, çatışma sırasında aldığı iki kurşun yarası sonucu oligarşinin eline tutsak düştü.

Olayda bir yüzbaşının öldürülmesi nedeniyle 12 Eylül faşist askeri yönetimi çılgına döndü, halka ve devrimcilere duydukları bütün kinlerini Serdar yoldaşın yargılanmasında gösterdi.

40 gün süren tüm yargı-yargıtay ve onay işlemleri, hiç bir hukuk kuralına uyulmaksızın gerçekleştirildi ve idam cezası 25-26 Ekim 1980 gecesi infaz edildi.

Serdar yoldaşın son isteği, zafer günü yoldaşlarıyla birlikte içmeyi düşündüğü kahveyi, cellatların gözlerinin içine bakarak içmek olmuştur.

LEVENT ERTÜMER
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

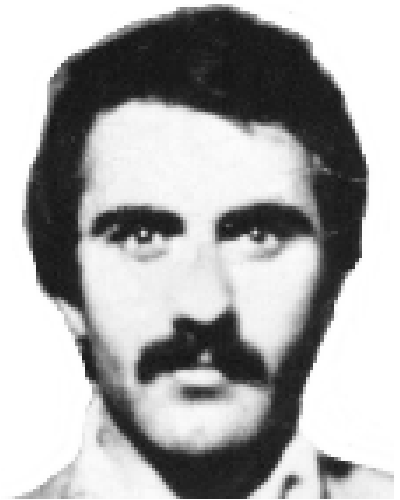
FARUK AÇIL
1959/BERGAMA
14 EYLÜL 1977/BERGAMA

LEVENT ERTÜMER ve FARUK AÇIL yoldaşlar, 1977 yılında THKP-C/HDÖ üyesi olarak örgütsel faaliyette bulundular. 14 Eylül 1977 günü faşist milislere yönelik silahlı eylem hazırlığı sırasında yanlarında bulunan bombaların patlamasıyla yaşamlarını yitirdiler.

ZİYA ERDÖNMEZ
1954 SİVAS/KANGAL
17 EKİM 1980 İSTANBUL/KADIKÖY

1954 Sivas/Kangal doğumlu Ziya yoldaş, 1973 yılında İstanbul İktisat Fakültesi'ne girişle devrimci mücadeleye aktif olarak katılmıştır. 1973-76 arasında öğrenci hareketi içinde çalışmış ve 1974 yılında AÖS'ne yönelik faşist saldırılarda yaralanmıştır. 1975-76 döneminde İYÖKD Yönetim Kurulu üyesi olarak çalışmış ve 1977'de THKP-C/HDÖ'nin Öncü Savaşına başlamasıyla birlikte profesyonel kadro olarak devrimci savaşa katılmıştır. 1979 sonlarında THKP-C/HDÖ-İstanbul İl Komitesi üyeliğine getirilmiş ve 1980'de Genel Komite üyesi olmuştur. 17 Ekim 1980 günü Kadıköy Nüfus Dairesi'nin basılması eylemi sırasında oligarşinin resmi zor güçleriyle girdiği çatışmada katledilmiştir.

“Keçiler” ve “Tornavida”

“Hikaye” ya da “komplo” T.C. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül’ün Almanya’ya yaptığı “resmi ziyaret”le başladı. “Resmi ziyaret”in ilk gününün gece yarısında beraberinde taşıdığı gazetecilere Muhsin Yazıcıoğlu’nun “helikopter kazası” konusunda “önemli” açıklamalar yaptı:

“Muhsin Yazıcıoğlu’nun kinde çok büyük şeyler ortaya çıktı açıkçası. Yani inanmak mümkün değil. Büyük açıklar ortaya çıktı. Yani düşünebiliyor musunuz, Meclis’te bu kapanmıştı, tepki olmuştu. Ama ortaya çıktı ki düşen helikopterin bütün beyni, o helikopterin her şeyini kayda geçen hafızası yok ortada şimdi. Düşünebiliyor musunuz, keçiler gelip söküp götürmedi. Yani böyle bir şey değil, özel vidalarla sökülmüş, yok ortada. İşte bunun yok olduğunu tespit etti bu denetleme raporu. Daha bunun gibi insanın aklının almayacağı şeyler var. Çok fazla söylemeyeyim... Bu tespit edildikten sonra da ihbarlar yağdı. Yazmış ‘Cumhurbaşkanım’ diye gönderdi adam. ‘Biz görev yapıyoruz zannediyorduk ama şunlar şunlar da var, al şu videoya bak’ diye gönderdiler bana. Baktım ki bir taraftan cesetleri zorla buzdan falan çıkarıyorlar, bir taraftan birisi de orada vıdayı söküyor. Hepsi çıktı ortaya.” (21 Eylül 2011)

A. Gül’ün Almanya’da gece yarısı yaptığı bu açıklamayı “ciddiye” alan savcılar harekete geçti ve “Tornavida Operasyonu” başlatıldı. Operasyonda gözaltına alınan

“şüpheli” muvazzaf askerlerle birlikte bazı siviller tutuklandı. Böylece Muhsin Yazıcıoğlu dosyası yeniden açılmış oldu.

A. Gül’ün açıklamasına ve “Tornavida Operasyonu”na bakılacak olursa, BBP başkanı Muhsin Yazıcıoğlu “kesinlikle” bir “suikaste” kurban gitmişti ve birileri (“keçiler” dışında) “suikasti” gizlemek için “helikopterin beynini” alıp götürmüştü! Şimdi yanıtlanması gereken soru, Muhsin Yazıcıoğlu’na “suikast” yapanların kimler olduğu ve neden “suikast” yaptıklarıydı.

Oysa “suikast” iddiası yeni değildi. Kazanın hemen ardından “yandaş medya” elbirliği içinde olayın “suikast olabileceği” yönünde yayınlar yapmaya başlamıştı. *Star* gazetesinin 3 Nisan 2009 tarihli haberinde şunlar yer alıyordu:

“Büyük Birlik Partisi(BBP) Lideri Muhsin Yazıcıoğlu’nun hayatını kaybettiği helikopter kazasıyla ilgili olarak suikast iddiaları gündeme geldi. Dün BBP yönetimi İçişleri Bakanlığı’na başvurarak, enkazın kaldırılmamasını ve korunmasını istedi. Parti yönetimi, enkazda inceleme için yurtdışından 2 uzman heyet getiriyor. Olayın üzerindeki kalın sis perdesi hala yoğunluğunu korurken bu kez de Yazıcıoğlu’nun Ergenekon Savcısı’na belge verdiği ve ve davanın ‘gizli tanığı’ olduğu için suikaste kurban gittiği iddia edildi.

Fethullah Gülen, ABD’den yaptığı açıklamada, Orgeneral Eşref Bitlis’in hayatını kaybettiği kazayı hatırlatarak, ‘Yazıcıoğlu örnek bir Anadolu insanı.

Anadolu insanı belli bir dönemde İslam'a ve Türk dünyasına karşı gelen şer güçlere karşı koydu. Kendisinin başına da dört-beş defa sürpriz trafik kazası gelmiş ve onları atlatmaya çalışmış. Bir yönüyle şüphelenmek lazım. Her şeyi kurcalamak lazım.' demişti."

Görüldüğü gibi, "suikast" iddiası yeni bir iddia olmayıp, kazanın hemen ardından "yandaş medya" tarafından ortaya atılan bir iddia olmuştur. Üstelik "suikast" iddiası ortaya atılırken, bunun kimler tarafından ve neden yapıldığı da açıkça ifade edilmiştir.

Buna göre, Muhsin Yazıcıoğlu Ergenekon davasının "gizli tanığı"ydı. Dolayısıyla "gizli tanık" olduğu için "Ergenekon terör örgütü" tarafından ortadan kaldırıldı. "Ergenekon terör örgütü" de, eski MHP'li faşist milislerden sivillere ve subaylara kadar "geniş bir yelpaze" oluşturduğundan, "suikast" eylemi de ("keçiler" tarafından değil) bu asker-sivil "örgüt"ün elbirliğiyle gerçekleştirilmişti!

"Merdii kipti secaat arz ederken, sirkatini söyler"miş!

Bu olayda da, "yandaş medya" bir "mertlik" yaparak secaat arz ederken kendi suçunu itiraf eder: Muhsin Yazıcıoğlu Ergenekon davasının "gizli tanığı"dır ve hatta "gizli tanık" olmaktan öte, Ergenekon savcılarıyla pek çok kez görüşerek davanın seyrini de belirlemiştir.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun "sağlığında" bu "gizli tanık"lık olayını "kesinlikle kabul etmediği" söylenmiş olsa da, bunun hiçbir inandırıcılığı yoktur. Fethullah Gülen'in "hasasiyet" gösterdiği, Abdullah Gül'ün "peşini bırakmadığı" bu olayda, Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ergenekon davasının "gizli tanığı" olup olmadığı belirleyici bir yere sahiptir.

Eğer Muhsin Yazıcıoğlu, Ergenekon davasının "gizli tanığı" idiyse, açıktır ki, helikopter kazası bir "tesadüf" olmaktan öte, bir "gizli tanığın", üstelik siyasal parti başkanı ve eski Ülkü Ocakları "reisi" bir kişinin "ortadan kaldırılması" olarak "ilgiye mazhar" olacak niteliktedir. Bu durumda "olası şüpheli"ler açıktır: Ya "Ergenekon terör örgütü"dür, çünkü kendilerine karşı "gizli tanıklık" yapmıştır ya da aralarında husumet olan eski "ülkücüler"dir.

Bu noktada artık unutulmaya başlanmış olan Ergenekon davasına yeniden bakmak gerekmektedir.

Ergenekon davası, bilineceği ve anımsanabileceği gibi, JİTEM kurucusu olarak kabul edilen emekli general Veli Küçük'ten "Kızıl Elma koalisyonu" kurucusu Doğu Perinçek'e kadar pek çok kişiyi kapsamaktadır. Ancak davanın "suikast" olayını ilgilendiren tarafı, Ergenekon tutuklularının önemli bir bölümünün eski "ülkücüler"den oluşmasıdır. Özellikle 1990'lı yıllarda Azerbaycan'dan Türkmenistan'a kadar tüm Türkiye cumhuriyetlerinde faaliyet yürüten, buralarda "bozkurt"ları örgütleyen ve yer yer darbe girişiminde bulunan eski "ülkücüler" Ergenekon davasının sanıkları arasında yer almaktadır. Bu bağlamda, bunlara "lojistik destek" veren JİTEM ve MİT mensupları (Kaşif Kozinoğlu) da Ergenekon tutuklusudur. Böylece Türkiye cumhuriyetlerinde darbe girişimlerinde bulunmuş ve Alparslan Türkeş'in müdahalesiyle başarısız olmuş eski "ülkücüler", "darbecilik" alışkanlığını Türkiye'de de sürdürmüşlerdir. Doğal olarak kendilerinin eski "reisi" olan Muhsin Yazıcıoğlu kadar kendilerini yakından tanıyan bir başkasını bulmak olanaksızdır. Böylesine yakın bir tanıdığı Ergenekon davasında "gizli tanık" olmasında şaşılacak bir durum yoktur.

Muhsin Yazıcıoğlu'nun "gizli tanık" olduğunu bilenler açısından helikopter kazası, şüphesiz bir "hesaplaşma" olarak görülmektedir.

Diğer yandan Muhsin Yazıcıoğlu, eski Ülkü Ocakları başkanı olarak Alparslan Türkeş'i "başbuğ" olarak kabul etmiş birisidir. Ama ne olmuşsa olmuş, "başbuğ" ile "tosuncuk"-un yolları ayrılmıştır. Bunun üzerine "tosuncuk" Nizam-ı Alem (daha sonraki adıyla Alperen Ocakları) adı altında yeni bir "ülkü ocakları" örgütlemeye girişmiş, ardından BBP adıyla yeni bir parti kurmuştur. 1995 seçimlerinde ANAP'la ittifak kurarak yeniden milletvekili olmuştur. "Türk-İslam Sentezi"nde giderek "İslami" tarafı ağır basan Muhsin Yazıcıoğlu'nun tarikatlarla ve Fethullah "cemaati"yle yakın ilişki içinde olduğu da sır değildir. AKP döneminde ise, MHP'nin oylarını bölen bir siyasal güç olarak özel olarak ayakta tutulmuştur. Abdullah Gül'ün açıklamalarıyla başlatılan "Tornavida Operasyonu", Muhsin Yazıcıoğlu'nun yaptığı hizmetlerin bir nişanesi olarak kabul edilmelidir.

Ama Muhsin Yazıcıoğlu'nun "işleri" bun-

larla sınırlı değildir.

Trabzon'da işlenen Andrea Santoro cinayetinde, Malatya'daki Zirve katliamında, Alparslan Aslan'ın Danıştay saldırısında ve nihayetinde Hrant Dink cinayetinde, hemen her zaman "*Alperen Ocakları*"nın adı geçmiştir. Ancak bu yönde hiçbir soruşturma yapılmamış ve olayların *Alperen Ocakları*'yla, dolayısıyla BBP ve Muhsin Yazıcıoğlu'yla ilişkisi araştırılmamıştır.

Bugün basit bir bilgiden, yani Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ergenekon davasının "gizli tanığı" olması bilgisinden yola çıkılarak "suikast" soruşturması başlatılmıştır.

Elbette Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ergenekon operasyonlarının "gizli tanığı" olmaktan öte, doğrudan "harekat merkezi"nde yer alıp almadığını kimse kanıtlayamaz. Aynı şekilde, *Alperen Ocakları*'nın yukarıda sözünü ettiğimiz olaylarla ilişkisini kanıtlayacak bil-

gi ve belgeler de ortalıkta bulunmamaktadır. Tüm bunlar, "siyaset"in "arka odası"nda yer alan olaylardır. Tıpkı Recep Tayyip Erdoğan ile Yaşar Büyükanıt arasındaki "Dolmabahçe görüşmesi"nin "sır" olması gibi, bunlar da "siyaset sırları" durumundadır. Varolan belgeler de, büyük olasılıkla "siyaset"in (çok sevilen deyimle "derin devlet"in) "kozmik oda"sında bulunmaktadır. Bu "kozmik sırlar" açığa çıkmadığı sürece, tüm söylemler birer varsayımdan ya da "komplo teorisi"nden öteye geçmemektedir. Tek büyük olasılık, "siyaseten" kurulmuş olan "çıkarcı" ilişkileri bozulduğunda, bu "kozmik sırlara" ilişkin bilgi ve belgelerin "medya"ya sızdırılacağıdır. Geriye kalan tek gerçek, Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopter kazasından "büyük" bir "suikast davası" üretileceğidir.

Ulusal Sorunlarda Kapitalist Maliyet Hesabı

Türk Hava Kurumu Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ünsal Ban, son 27 yılda PKK'nın ülke ekonomisine doğrudan maliyetinin 550 milyar TL olduğunu söyledi.

"27 yıllık PKK terörünün ülke ekonomisine doğrudan maliyeti 550 milyar lirayı bulmaktadır. Terörle mücadele için harcanan 296 milyar 382 milyon TL, AB ülkelerinin gerisinde kalmamızda da büyük etkindir.

Yaklaşık 300 milyarlık bu ek maliyet Türkiye'nin iktisadi büyümesi için kullanılmış olsaydı, Türkiye şu an ekonomik anlamda dünyanın önde gelen devletler arasında yerini rahatlıkla alırdı. Bunun dışında, yaklaşık 300 milyar lira ile devletin sağlayacağı sosyal hizmetler, hastaneler, okullar, barajlar, fabrikalar, vb. halkın gelir ve eğitim seviyesini ve buna bağlı olarak da hayat standartlarının yükselmesine neden olabilir ve böylece ülke kendi dinamikleri içerisinde ekonomik büyüme ve refah artışı sağlayabilirdi. Terörle mücadeleye ayrılan kaynakla 8-10 adet Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP), 130 adet Bakü-Ceyhan boru hattı, 70 adet Atatürk Barajı, 60 adet Boğaz Köprüsü, 25 bin adet 24 derslikli okul, 1.200 adet 400 yataklı tam teşekküllü eğitim ve araştırma hastanesi yapılabilirdi. Terörle mücadeleye aktarılan kaynağın üçte biriyle Türkiye'yi 21. yüzyıla taşıyacak mega projeler tamamlanırdı. Örneğin İstanbul 3. boğaz köprüsü, Çanakkale boğaz köprüsü, İstanbul tüp geçit projesi, İzmit Körfez geçişi, Türkmenistan doğal gazını Avrupa'ya taşıyacak doğalgaz boru hattı, Bakü-Ceyhan petrol boru hattı, Akkuyu Nükleer Santrali, 25 tane doğal gaz santrali, 300 kilometrelik otoyol yapım gibi."

Bu habere konu olan rektörün açıklaması, şüphesiz "Kürt sorunu"nun barışçıl tarzda çözülmesinden yana olan herkes için iyi bir "gerekçe" sağlamaktadır. Bu "gerekçe", doğrudan "ülkede Kürt sorunu yok, terör sorunu var" diyen kesimlerin susturulması için de iyi bir "kanıt" niteliğindedir. "Terör örgütüyle görüşmeler yapılmasına" karşı çıkanları da susturabilecek nitelikte olan bu "gerekçe", aynı zamanda geçim sıkıntısı içinde olan, kredi kartlarının limitleri dolmuş bulunan, toplu konut kredisini ödemekte zorlanan, aldığı ücret ya da maaşla kıt kanaat geçinmeye çalışan kesimler için de gözükamaştıncıdır.

Bizim gibi, Kürt ulusal sorununun sadece Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının tanınmasıyla çözümlenebileceğini söyleyen kesimler açısından da bu "gerekçe" kullanılabilir ve mantıklı bir "gerekçe"

olarak da görünmektedir. Ama yakından bakıldığında bu ve benzeri "gerekçelerin" üzerinde yükseldiği dünya görüşü çok daha farklıdır.

Bir yere kadar CIA'nın "algı yönetimi" çerçevesinde ortaya atılan bu tür "gerekçeler", her şeyin, her değer ekonomik bir çıkarla indirgenmesinden başka bir şey değildir. Bu nedenle "Kürt sorunu" açısından "olumlanabilir" olan "gerekçe", her şeyin para ile alınıp-satılabileceği zihniyetinin bir ürünüdür.

Bir zamanlar İshak Alaton, Zonguldak kömür işletmesinin büyük zararlarından yola çıkarak, aynı mantıkla, Zonguldak kömür madenlerinin kapatılmasını ve bölgede "Somon balığı çiftlikleri" kurulmasını önermişti.

Yine "köşe dönmeçiliğin" zirve yaptığı yıllarda, yani Turgut Özal'lı yıllarda "ithala-

tın serbest bırakılması” benzer bir mantıkla haklı ve mazur gösterilmeye çalışılmıştı. Buna ilişkin en güçlü “sav” ise, Türkiye’deki buğday fiyatları ile Şikago emtia borsasındaki buğday fiyatları arasındaki farktı. Dönemin söylemiyle, Türkiye’de üretilen bir ton buğdayın fiyatı 300 dolar iken, Şikago borsasından alınacak buğdayın fiyatı 150 dolar olacaktı. Böylece “halkımız”, ithal buğdayla daha ucuza ekmek tüketebilecekti. Tek sorun, “halkımızın” “yerli malı kullanma” alışkanlığından ve “ideolojisinden” kurtarılmasındaydı. Kurtuluş gerçekleşir gerçekleşmez buğday ithalatı gerçekleştirildi.

Ya sonra?

Buğday ithalatıyla birlikte ülke içi buğday üretimi hızla düşmeye başladı. Ama üretimdeki gerileme yeterli düzeyde olmadığından, IMF talimatıyla buğday üretimine sınırlama getirildi. “Üreticilere doğrudan gelir desteği” adı altında Dünya Bankası fonlarından sağlanan paralar dağıtılarak buğday üretimi alabildiğine geriletildi. Böylece buğday ithalatının önündeki “iç” engeller tümüyle ortadan kaldırıldı.

2000 yılında 21 milyon ton olan buğday üretimi 2007 yılında 17,7 milyon tona düşerken, aynı dönemde “Şikago emtia borsası”nda buğday fiyatı 121 dolardan 345 dolara yükseldi (%185). Bu yıllarda buğday üretimindeki azalışın ekonomiye maliyeti bir milyar dolar olmuştur.*

Benzer durum şeker üretiminde de söz konusu olmuştur.

IMF’ye verilen 3 Mayıs 2001 tarihli “Niyet Mektubu”nda şunlar yazılıdır:

“Şeker piyasası, Şeker Kurulu tarafından düzenlenecektir. İhtiyaç fazlası şeker üretimine son verilerek **devletin zarara uğraması engellenecektir**. Üretici ekim öncesinde fiyatı bilerek ekim kararı verecektir. **Türk insanı daha ucuza şeker tüketecektir**. Tüm çiftçilere doğrudan gelir desteği verilerek gelir kaybı giderilecektir. Şeker fabrikalarının özelleştirilmesinin önü açılacaktır.”

“Niyet Mektubu”nda, “Türk insanı daha

ucuz şeker tüketecek” denilmişse de, 2000 yılında bir kilo kristal şekerin fiyatı 41 kuruş iken, 2007 yılında 1,69’a ve 2011’de 2,12 liraya yükselmiştir.

Görüldüğü gibi, düz mantıkla her şeyin “ekonomik maliyet”le ölçülmesi, hiç de “mantıklı” somut sonuçlara ulaşmamıştır.

Bugün “Kürt sorunu”nun “terör sorunu” olarak “Türkiye ekonomisine maliyeti” 550 milyar lira olarak ilan edilirken, “terörle mücadele için harcanan” para miktarı da 296 milyar 382 milyon lira gibi “tamı tamına” hesaplanmıştır. Böylesine “büyük” bir “ekonomik maliyetin” “başka amaçlar için harcanması” durumunda neler yapılacağı da (bilmem kaç köprü, kaç okul, kaç hastane, kaç kilometre yol vs. vs.), yine aynı açıklamada “sayın rektör” tarafından ayrıntılı olarak verilmmiştir.

“Terör”ün “doğrudan” maliyeti 550 milyar iken, “terörle mücadele için harcanan” para 296 milyar 382 milyon ilan edilirken, tüm bu “harcamalar”ın 27 yılda yapılan toplam harcama olduğu da belirtilmektedir. Buna göre, yıllık olarak “terörle mücadele için” harcanan para miktarı, 10 milyar 977 milyon lira (7,3 milyar dolar) olmaktadır.

Oysa sadece 2010 yılında 352 milyar liralık iç borçlar için ödenen faiz miktarı 42 milyar lira (28 milyar dolar) olmuştur.

“Terör”e ilişkin olarak “sayın rektör”ün dile getirdiği kapitalist “maliyet hesabı”nın basit aritmetiksel sonuçları budur.

Bu aritmetiksel hesaba konu olan “veriler” ise (“terörle mücadele için harcanan” para) devlet bütçesinin *savunma harcamalarına* (askeri harcamalara) ilişkin verilerine dayanmaktadır. Zaten amaç “tamı tamına” hesaplanmış gibi bir “algı” yaratılarak, ortaya çıkan “büyük miktar” üzerinden yoksul ve azgelirli halk kitlesinin “terör algısı”nı değiştirmek olduğundan, bu harcamaların “terör” bağlamında neleri kapsadığının ayrıntılandırılmasına gerek görülmemektedir.

Aynı biçimde, Türkiye’nin GSYH’sı, “son 27 yıl”da, cari fiyatlarla 59 milyar dolardan 734 milyar dolara yükselmiştir. AKP iktidarının son dönem propagandalarının ana konusunun Türkiye’nin büyüme oranında “dünya rekoru” kırdığına ilişkin olduğu düşünülecek olursa, “terör”ün “ekonomik maliyeti”nin hiç de sunulduğu gibi olmadığı görülecektir.

Burada bizlerin “Kürt sorunu” ya da Kürt

* TÜİK verilerine göre, buğday üretimi, dünya buğday fiyatlarında meydana gelen yükselişle birlikte 2008 yılında 20 milyon tona yükselmiştir. Ancak 2010/11 hasat döneminde Türkiye’deki buğday üretimi yeniden 17,7 milyon tona düşmüştür. 2011’de dünya buğday fiyatı ise, 300 dolardır.

ulusal sorunu karşısındaki konumu ve tutumu ortaya atılan “gerekçenin” mantığından ve niyetinden varestedir. Eğer Kürt ulusal sorununu ve çözümünü yalın bir kapitalist “ekonomik maliyet” hesabıyla ele almak durumunda kalırsa, bilinmelidir ki, “ulusal kimlik” vb. türden değerler tümüyle alınıp-satılır “metalar” haline indirgenmiş olacaktır. Bu nedenle, Kürt ulusal sorununun kalıcı ve sürekli çözümünden yana olanlar, her durumda “medya” aracılığıyla sunulan bu türden “ekonomik maliyet” hesaplarından ve bu “hesapları” insani ve ulusal değerlerin ölçüsü olarak kullanmaktan uzak durmak zorundadırlar.

Unutulmamalıdır ki, bu “mantık”, üretmeden tüketen bir toplumu bir şeye “ikna” etmeye yöneliktir. Aynı “ekonomik maliyet” mantığı, bugün ya da gelecekte, bir başka ülkenin işgal edilmesi için de (örneğin Suriye), Kürt ulusal bölgesinin ekonomik olarak sömürgeleştirilmesi için de kolayca kullanılabilir. Önemli olan, bu ve benzeri “gerekçeleri” kendi savlarımızı destekleyen ve güçlendiren bir “gerekçe” ya da “argüman” olarak kabul etmemektir. Kürt ulusal sorunu, bu türden kapitalist “maliyet hesabı”na gereksinme duymayacak kadar evrensel bir sorundur. Çözümü de, ekonomik değil, siyasaldır.

AKP'nin Son Üç Yılında 50 "Türk Büyüğü"

2010 Sıra	2009 Sıra	2008 Sıra			Hisse Oranı	Üretimden Satışlar Net (Milyon TL)
1	1	1	TÜPRAŞ-Türkiye Petrol Rafinerileri	Koç Holding	%98	20.819
2	2	2	EÜAŞ Elektrik Üretim	Kamu	-	9.740
3	6	3	Ford	Koç Holding	%41	6.005
4	3	5	Oyak-Renault	OYAK	%50	5.871
5	5	6	TOFAŞ	Koç Holding	%40	5.449
6	4	7	Arçelik	Koç Holding	%57	5.109
7	8	10	Aygaz	Koç Holding	%51	3.969
8	7	4	Ereğli Demir ve Çelik	OYAK (Ataer Holding)	%49	3.716
9	11	8	İçdaş Çelik	Aslan Ailesi	-	3.523
10	12	11	İskenderun Demir-Çelik	OYAK (Ataer Holding)	-	3.240
11	10	9	Habaş Gaz	M. R. Başaran/Habaş Holding	%100	2.828
12	14	15	PETKİM	SOCAR (Azerbaycan)/Aksoy Holding	%51	2.790
13	9	14	Vestel Elektronik	Zorlu Holding	%51	2.422
14	13	13	Toyota	Toyota (Japonya)	%90	2.326
15	22	21	Mercedes-Benz	Daimler AG (Almanya)	%100	2.221
16	16	17	Unilever	Unilever (Hollanda)	%100	2.100
17	15	19	Türkiye Şeker Fabrikaları	Kamu	-	2.073
18	18	16	Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu	Kamu	-	2.008
19	20	12	Çolakoğlu Metalurji	Çolakoğlu Holding	%100	1.947
20	17	24	BSH Ev Aletleri	Bosch-Siemens (Almanya)	%100	1.930
21	19	22	İpragaz	SHV (Hollanda)	%100	1.876
22	26	23	Milangaz	Demirören Holding	%100	1.854
23	28	33	Borçelik	Borusan-ArcelorMittal (Fransa)	%100	1.619
24	38	34	Er-Bakır	Abaloğlu/Erikoğlu	-	1.530
25	23	18	Kroman Çelik	Yücel Boru	%100	1.525
26	29	20	Sarkuysan Elektrolitik Bakır	-	-	1.473
27	24	30	Goldaş Kuyumculuk	Yalınkaya Holding	%100	1.460
28	45	81	Tosçelik	Tosyalı Holding	%100	1.455

KURTULUŞ CEPHESİ Eylül-Ekim 2011

29	25	31	Coca-Cola	Yazıcılar-Özilhan	%40	1.442
30	30	32	Türkiye Petrolleri A.O.	Kamu	-	1.371
31	33	47	AKSA	Dinçkök	%40	1.310
32	21	25	PHILSA	Philip Morris (ABD)/Sabancı Holding	%75/%25	1.302
33	27	37	Vestel Beyaz Eşya	Collar Holding B.V. (Hollanda)	%74	1.221
34	36	58	Konya Şeker	Anadolu Birlik Holding A.Ş.	-	1.187
35	35	29	Diler Demir Çelik	Diler Holding/Yazıcı	-	1.187
36	32	49	Çay İşletmeleri	Kamu	-	1.173
37	43	38	Hyundai Assan Otomotiv	Hyundai (G. Kore)/Kibar Holding	-	1.150
38	41	26	Kaptan Demir-Çelik	Kaptan Çebi	-	1.143
39	31	48	Ak Gıda	Ülker/Yıldız Holding	-	1.084
40	37	39	Bosch	Bosch-Siemens/Almanya	%100	1.024
41	84	59	Türk Traktör	Koç Holding/CNH NV (Hollanda)	%37/%37	1.022
42	46	41	KARDEMİR	Kardemir A. Ş.	-	1.001
43	56	55	Eti Maden İşletmeleri	Kamu	-	982
44	57	60	Yıldız Entegre Ağaç	Yıldızlar Holding	-	982
45	40	64	Aselsan	TSK Güçlendirme Vakfı	%85	979
46	44	69	BANVİT	Vural Görener	%70	972
47	48	36	Borusan Mannesmann	Borusan/Mannesman (Almanya)	-	957
48	49	54	BRISA Bridgestone	Sabancı Holding/Bridgestone (Japonya)	%44/%44	925
49	47	68	Kastamonu Entegre Ağaç San.	Hayat Holding	-	915
50	51	27	İzmir Demir Çelik Sanayi	Halil Şahin	%55	910
50 Şirket Toplamı						127.114
İSO 500 Şirket Toplamı						250.591

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

- MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”:** BİR PRAGMATİK SAPMA
*** **“YENİ” OPORÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR!** [Ankara Davası Savunması]
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEK”İ**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

- DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM** [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]
DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]
LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]
TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

